



GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



GÖTEBORGS
UNIVERSITET



LUNDS
UNIVERSITET



UPPSALA
UNIVERSITET

DIKTER

VID OLIKA TILLFÄLLEN

AF

Handwritten signature
A. W. STAAFF



Säljes till förmån för fonden "A. W. Staaffs minne".

(I distribution hos P. Palmquists Aktiebolag.)

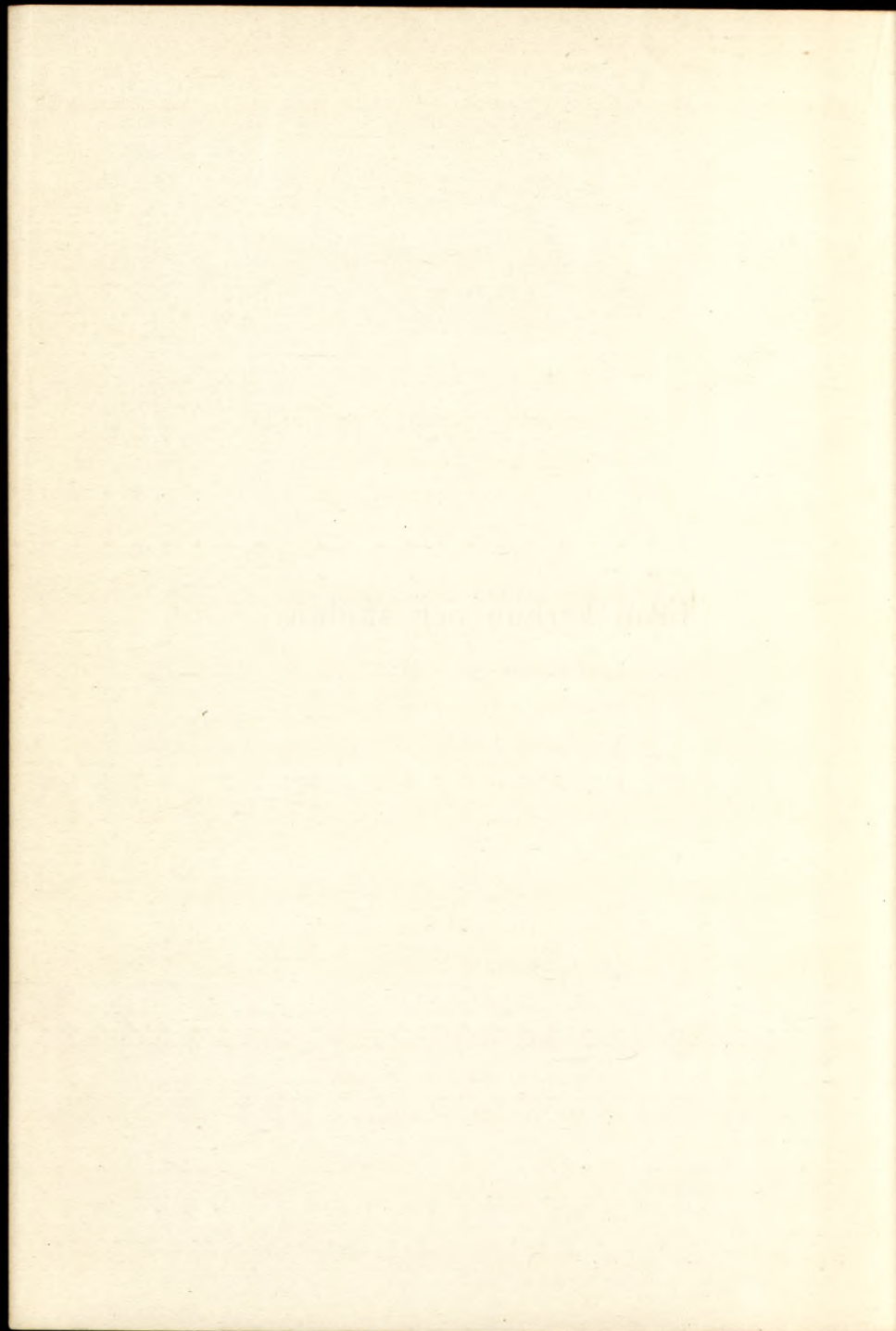
DKKTER

THE OTHER SIDE

STOCKHOLM

Från kyrkan och skolan.





Vid Adolf Fredriks församlings sekularfest

Adventssöndagen den 29 November 1874.


Före predikan.

Gud, för hvilken tusen år
Likna dagen, som förgår,
Likna natt, som flyr;
Du, hvares fria välbehag
Världarna har gifvit lag,
Dem Din kärlek styr!

Herre, Din är denna dag!
Våra hjärtans offer tag,
I Din nådesfamn!
Ack, fast loftet fattigt är,
Ödmjuk anda har Du kär,
Fader är Ditt namn.

Seklet re'n vårt tempel stått.
 Släkter kommit, släkter gått.
 I Ditt helga hus
 Gafs dem, Jesu, ur Ditt ord,
 Vid Ditt rika nådebord,
 Tröst och kraft och ljus.

Efter predikan.

 Du, som här med ordets röst
 Vill skänka lif och ljus och tröst,
 Som bjuder ångern huld försoning,
 Och i den väckta syndarns bröst
 Vill taga boning!
 Som i Ditt tempel bor och uti himlens höjd,
 Kom till oss här ännu med salig frid och fröjd!

Ditt frälsningsord, o Jesu, här
 Den själ, som ännu vilsen är,
 Till allvar, tro och bättring röre!
 Och på den väg, som till Dig bär,
 Hvert hjärta före!

Mot känslan af vår skuld gif vid Ditt altar ro!
Där, Herre, gif oss kraft att kämpa och att lida!
Och låt hos Dig en gång »i kläder hvita, sida»
Oss uti evigt tempel bo!

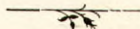


Vid Adolf Fredriks kyrkas återöppnande

Den 23 December 1894.

För himlens Konung finnes väl
På jorden någon boning?
Ja, uti hvar förkrossad själ,
Som beder om försoning.
Till henne Herren nådigt ser,
Förlåtelse han syndarn ger,
Och Jesu helga lära
Skall ångern tröst beskära.

I templet ock vill Herren bo;
Där vill han med oss tala,
Föröka själf vår svaga tro,
Vår andes sorg hugsvala.
Och när det nu förskönadt står,
Vår varma bön till Honom går:
Sänd, Herre, ifrån höjden
Oss ljuset, friden, fröjden!



Inledningsord till en nyårsbön

i Adolf Fredriks kyrka.

Vi tacka Dig för året, som har farit,
Vi bedja Dig för tid, som stundar till,
Att, som Du städs med våra fäder varit,
Du ock med barnen städse vara vill.

Vi tacka Dig för allt, hvad oss blef gifvet
Hvar dag, hvar stund af året, som har flytt,
Men främst, o Gud, att ljuset och att lifvet
Med hvarje år predikadt blir på nytt.

Att Du, o Herre, än oss vill förlåta
För Jesu skull, som för oss lidit har,
Blott vi vår synd af hjärtats djup begråta —
Och fly till dig, som barnen till en far.



Bön på Fastlagssöndagen

vid en högmässa i Adolf Fredriks kyrka.

Du uppgår åter till Jerusalem
 Och blinda tiggare vid vägen skådar.
 Varkunna Dig, o Herre, öfver dem!
 Säg: »öga haf din syn!»! säg: »själ, jag frid
 dig bådard».

Låt lysa nådens sol i deras själ,
 Haf fjället bort, som ögats syn förhindrar —
 Ditt ord låt tala om ett evigt väl
 Och tala om den tröst, som hvarje smärta
 lindrar!

Det är din tröst, o våra själars vän,
 Som Du så huld åt Dina barn förvarar.
 För sorgens högsta kval den räcker än,
 Och själfva grafvens natt Du med Ditt ljus
 förklarar.

Hvad om Dig, Jesu, skrefs, fullbordadt är,
Men värdes ock på oss Ditt råd fullkomna,
Låt ögat se Guds Lamm, som våra synder bär,
Tills det i döden sluts, och i Din frid vi somna!



Vid ungdomens första nattvardsgång 1873.

Redan dukadt är bordet.
Sagdt är saliga ordet:
»Dig jag förlåter,
Välkommen åter
Barn till Din Fader»!

Värdes, Jesu, oss göra
Rätt beredda och föra
En gång vår skara
Undan all fara
Hem till Din himmel.



Ungdomsbön.

Gud, som arbetets timma
Gaf, och sanningens strimma
Nådigt lät tända,
Värdes oss sända
Ljus af din kunskap!

Dina vilja vi blifva,
Våra hjärtan dig gifva!
Må Dig vårt svaga
Offer behaga,
Vän utan like!

Låt vår yppersta prydnad
Vara oskuld och lydnad.
Farlig är världen,
Hjälp oss på färden,
Jesu, till målet!



Vid Stockholms Prästsällskaps årshögtid

Jakobs kyrka 1871.



Du, som är och var och evigt blifver
Den frälsare, som nåd och lif beskär,
Du, ensamt Du, de svaga redskap gifver
Det ljus, den kraft, som dem af nöden är.

Så lär oss, Herre, att Dig troget tjäna
Och våra bröder tjäna uti Dig,
De söndrade med heligt nit förena,
De vilsna föra på den rätta stig!

För verkets slut låt oss ej fåfängt sörja.
Var Du i strid vår sköld, i storm vår hamm,
Att i Ditt namn vi verket trofast börja
Och sluta det med *amen* i Ditt namn!



Vid Klara barnhems årshögtid 1870.

Lägg här din skärf, du lycklige, som fick
 Se barn och maka hemmets glädje lifva.
 Säg glad åt hungern: ät! åt törsten: drick!
 Men säg ock värnlösheten: »jag vill gifva
 Åt dig ett hem, där du skall tryggadt bo,
 Du stackars barn, som far och moder saknar.
 Du skall om kvällen dig lägga där i ro,
 Och när om morgonen du åter vaknar,
 Skall huldrik kärlek vid ditt läger stå.
 Men kväll som morgon skall du troget lära
 Att till din Gud med barnabönen gå,
 Att honom hjärtats varma offer bära.
 Och dagens lopp skall heta flit och dygd
 Och menlös fröjd och rena seders vana.
 Så skall du blomstra under himlens skygd
 Och ljusna skall din dunkla framtidsbana.»

Om du blott litet till att gifva har,
 Minns henne, som i offerkistan lade
 Den lilla skärfven! — Du får mera kvar,

Än om all världens rikedom du hade.
Ty gifvaren, som ger i Jesu namn,
Skall tusenfaldt af Honom få tillbaka,
Och barnet, som du skänkte hemmets famn,
Skall som en ängel vid din hydda vaka.
Och när till slut vid randen af din graf
En tacksam röst ditt brystna hjärta hinner,
Se, barnet, som ett jordiskt hem du gaf,
En ny gestalt, en himmelsk klarhet vinner.
I solens glans är barnaögat bytt
Och torftig klädnad uti kungadräkten,
Det gamla är förgånget, allt är nytt —
Och gåtan löses, när i morgonväkten
Du hör så klart en himlaröst från ofvan:
»Det var jag själf, åt *mig* du skänkte gåfvan».



Vid Nya Elementarskolans femtiårsfest

den 14 September 1878.

På den fest, som tiden firar,
Glänser evighetens sken.
Fröjden, som ur jorden spirar,
Blott i himlens ljus är ren.
Alltså första tonen ljude,
Evige, vår tack till dig,
Och hvart hjärta mäktigt bjude
Att i stoftet böja sig!

Hvad är åkern utan regnet,
Utan solens milda blick?
Hvad är skolan, om ej hägnet
Af din anda, Gud, hon fick?
Hvad har lärarn väl att gifva,
Om ej Du ger nåd därtill?
Hvad skall utaf barnet blifva
Om ej Du välsigna vill?

Men din nåd har mäktig varit,
Och din ömma fadersvård
Under femti år, som farit,
Hägnat denna odlingsgård.
Därför stige till din ära
Tacksamhetens offerljud!
Därför lof och pris vi bära
Dig, barmhärtighetens *Gud!*

För att ädel bildning värna
I det gamla Svithiod,
Snillebragder, kraft och mod
Store fäder offrat gärna,
Gärna offrat lif och blod.

Oförgänglig tack och heder
Forntidsarfvets ägnas må!
Men förtjäna ej ändå
Uti ljusets riddarleder
Nya kämpar plats att få?

Så man frågade. Och målet
För den nya skolan var
Att på frågan gifva svar.
Och hon sade: »Tänk på stålet,
Som det svenska språket har!»

»Låt det unga Europa
»Plats i lärosalen få!
»Låt naturen in få gå
»Och om Herrans under ropa,
»Att de unga lyssna må!»

Nu hon, femtiårig vorden,
Står i äldre syskons led.
Glad, om hvad hon gjort och stred,
Kring den kära fosterjorden
Några ljusets strålar spred.

Hur långt än mannen vandrat har,
Han dock bland livvets strider
Så troget minns sin barndoms dar
Och skolans flydda tider.

Djupt *deras* minne ristadt står,
Som här de unga lärde.
Det är en lön, som lärarn får,
Af ojämförligt värde.

Där vecklas ut ur tacksam jord
De frön han nederlade.
För lifvet räcker mångt ord,
Som han i skolan sade.

För allt det goda, lärarn gaf
Välsignelse skall gifvas.
Och — faller blomman på en graf,
Hon äfven där skall trifvas.

O Du, som kärleksfull vill växten gifva,
Där människor endast ödmjukt kunna så,
Din andas kraft låt framgent hos oss blifva,
Uti Ditt skygd låt lärohuset stå!
Åt hvarje trofast nit, hvar trägen möda,

Som för en okänd framtid offras här,
En rik välsignelse, en ymnig gröda
Af ljusa tankar, ädla verk beskär!

Vårt fosterland med sina gamla minnen
Och med sitt unga hopp beskydda, Gud!
Skrif in som grundlag uti allas sinnen
Osviklig lydnad för Ditt helga bud!
Låt Sveas ungdom växa till i dygder
Till hennes skydd i dunkla framtidsdar,
Och låt i våra kära, fria bygder
Än gammal tro och ära dröja kvar!



Vid trenne skolafslutningar.

I.

I Nya förberedande elementarskolan den 18 Dec. 1871.

Till afton sänker sig på nytt ett år
 Och pekar forskande på tid, som flutit,
 Ack, din förtjänst kvar i ditt minne står,
 Men glömt du har, att mycket mer du brutit.
 Men glöm det ej! Låt ångerns säde gro
 Som under vintern kornet uti jorden —
 Ack, brodd och växt ej af dig själf bero
 Men utaf den, »som snart är födder vorden.»

Till boks går lärarn, frågande sig så:
 Har frukten blifvit här så rik hoppats?
 Ack, kanske mången icke ens har knoppats,
 Där kanske jag — försummat har att så.
 Var nitet stundom ej så varmt det borde,
 Brast tålamodet, som ej brista fick,
 Ack du, som allt ransakar med din blick,

Förlåt min brist — välsigna hvad jag gjorde!
 Men unga, glada skara, äfven du
 Må räkenskap vid årets skifte göra
 Och några ord af hjärtlig önskan höra,
 Som gammal vänskap ställer till dig nu.
 Ej blott betyget du i handen bär,
 Ditt inres vitsord måste här ock gälla!
 Hvad dom skall detta öfver året fälla? —
 Säg vet du, minns du, hvarför du är här?
 Sin mödas frukt försakelsen har sparat
 Det kära barnet allt att kosta på;
 Mot sådan kärlek har du troget svarat?
 Och kan för tacksamhet ett *a* du få?
 Har ingen kunskapsskatt du väl försmått,
 Som bjöds dig här af trogna lärarhänder?
 Har ingen timme, ingen dag förgått,
 Dit du med blygsel tanken återsänder?
 Och renades och helgades din själ
 Af bönens, ordets höga bildningsgåfva?
 Är du på väg att bli en flärdens träl —
 Och svag att hålla — fastän stark att lofva?
 Gudsfruktan, vishetens begynnelse,
 Och blygsamheten, ungdomsålderns prydnad,
 Har du begynt förnämt på dem att se
 Och ej mer ägna dem ditt hjärtas lydnad?

Men nej — jag älskar tro det så ej är.
 Må Gud ditt hjärta rena och bevara,
 Och låta blomman i ditt hjärta vara,
 Som kindens ros, osminkad, ren och skär.

II.

Hvad är det ordet, hvilken är den vanan,
 Som genom lifvet måste följa dig,
 Ett rättesnöre uppå lefnadsbanan,
 En himmelsk stjärna på din vandringsstig?

Mån' jordisk lärare det ordet skrifvit?
 Är det ett verk af mänsklig snillebragd?
 Nej, utaf Honom har det utsagdt blifvit,
 Förutan hvilken ingen grund är lagd.

Och *bed* och *vaka* lyder enkla ordet,
 Bed ljus, bed kraft från den, som allt förmår!
 Är ditt förstånd därtill för upplyst vordet,
 Din egen sällhet du ej mer förstår.

Och vaka, ty du möter ej blott vänner,
Men fiender, men faror öfverallt —
Ack, farligast är faran man ej känner
Och fienden — uti en väns gestalt.

En ädel *vana* skulle ock dig följa
Från skolan och i livvets mångfald ut —
Med den skall du på lugn som vredgad bölja
Dock färdas trygg intill seglatsens slut.

Den heter flit, den heter ädel möda —
Uppoffringens och verksamhetens lag; —
Tänk: utan sådd det blifver ingen gröda
Och arm är aftonen af lättjans dag.

Hur rik är våren, som omkring oss grönskar,
Snart blekna dock dess ljufva anletsdrag,
Men högre vår jag ungdomshjärtat önskar:
Att *bedja, vaka, verka* blir dess lag!

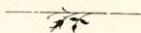
III.

För dig, o ungdom, lärarn offrar glad
Sin tid, sitt arbete, sin trogna sträfvan,
Och dock, hur ofta, när om kraft han bad,
Betogs ej själen af en hemlig bäfvan.

Ty stort det kallet är att hålla vård
Om ädla frukter, att de rätt må mogna,
Och plantor vissna lätt i blomstergård,
Om icke väktarena äro trogna.

En prydnad är er flit och eder dygd
Och sanningens och blygsamhetens väsen;
Den fågningen har helig sol till skygd
Och vissnar ej som blommorna och gräsen.

Dock, menlöst fröjde sig er unga själ
I grönskan af en jordisk sommars lundar —
Gån glade dit! Men minnens endast väl,
Att den är kort! — att snart till höst det stundar!



Vid invigning af egen fana i Förberedande
Elementarskolan.

Fill enig strid i livets kamp och fara
Baneret kallar, som i dag vigts in,
Så höj det gladt och modigt, unga skara,
Och tvifla ej, att segern bliver din!

För fosterlandets väl ditt hjärta brinne,
Dess färger sväfve troget för din blick.
En tacksam son skall vörda moderns minne,
Fast njuggt var arvet, han af henne fick.

Ja, arm är Svea uppå guld och glitter,
Men i sitt hjärta är hon ren och from.
I stjärnprakt hon på häfdens himmel sitter,
O låt oss vörda hennes fattigdom!

Din kraft, ditt ljus, din lefnads fröjd och lycka
Allt, allt du gifve för den moder ut,
Som gläds att sonen till sitt bröst få trycka. —
Är hon väl borta — då är allting slut.

Men hon skall lefva, och för henne vaka
Skall hennes ungdom, glad och oförskräckt
Och sorglös hvila, yppig flärd försaka
För tarflig lott, af älskad moder räckt.

Hvar vunnen kamp, hvar god och ädel vana,
Hvar villigt öfvad, varm och manlig dygd,
Det är den tro du visar åt din fana,
Det är ett offer åt din fosterbygd.

När rosen på din kind en gång har bleknat,
Och ålderdomen grånat har ditt hår,
Väl dig, om löftets styrka dock ej veknat,
Om ännu troget du vid fanan står!

När emot västern stupar brant din bana,
Ej skymningen dig fylla må med skräck,
Om på din flydda ungdoms kära fana
Din lefnad icke fästet någon fläck.



THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY
HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

Minnessånger.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Slutord till
minnetalet öfver landshöfding Hans Järta

på Vestmanlands och Dala nation 1849.

Ja, Fosterlandets väl var kraften, målet, träden
I dina tankars gång som i din handlings art,
När du gaf konungen och bonden visdomsråden,
Och än i lifvets kväll dig målet lyste klart.

I klassisk bildnings luft din själ du troget närde,
I Sveriges stolta häfd du eldade ditt mod.
Din blick ej dårades af ytans lumpna värde,
Blott hjärtats öppna språk att tala du förstod.

Ditt minne lefva skall i ungdomsvarma hjärtan,
I dina snilleverk, i värfven för ditt land.
Och i den karga bygd, där ofta nöden, smärtan
Din kärlek lindrade med vis och rådig hand.

Så hvile du i frid vid ädla söners sida!
Ej hopplös klagan där må veka blommor strö,
Men må, som du oss lärt, vi lefva, verka, lida
För fosterlandets sak, och skönt som du få dö!



Vid Vestmanlands och Dala Nations minnesfest
öfver biskop C. E. Fahlcrantz

den 1 November 1866.

Mycket, Svea, måste du förlora!
Dock bland sönerna lefver kvar
Helgd åt minnet af de ädla, stora,
Svenska männen från flydda dar.
Sorl af dagens mångljud tiger,
När till minnenas stjärnhvalf stiger
Vördnads enkla offergård och viger
Unga hjärtan till enig tack.

Ädle gamle! Du har nedlagt stafven,
Men ditt minne skall icke dö.
Kärleks friska rosor uppå grafven
Nu vill hembygdens ungdom strö.
Snillet prise snillets tunga,
Må vår stämma blott rörd besjunga
Varma fadershjärtat för de unga,
Icke kyldt under årens snö.

Fadershanden gärna du oss räckte,
Aldrig räknande hvad du bjöd;
Länge redan slakte efter slakte
Skiftat här dina gåfvors stöd.
Högre tack vi dock dig bära
För hvar ädel, hvar högsint lära,
För den sång »om lycka och om ära»,
Som ej dör uti svenska bröst.

Vörda, kämpe i de ungas läger,
Efterdömet af ärlig strid,
Af det nit, som offer sig och säger
Tryggt sitt ord i en stormig tid!
Trogha strider väl behöfvas.
Blott i dem våra krafter öfvas,
Och i elden sanningen må pröfvas;
Så blott vinnes den gyllne frid.

Skåda här, hur Öfverherden lönar
Dagens mödor med ljuflig kväll,
Huru kärleks makt, som allt förskönar,
Solbelyst patriarkens tjäll!
Härligt här besannadt vordet

Ser du löftet af himlaordet:
Liksom friska plantor omkring bordet
Sina barn skall den fromme se.

Fader *ett* blott du af oss begärde,
Tag det här uti festens stund!
Löftets ord den bygd att blifva värde,
Hvilken fostrade vårt förbund:
För det rätta modigt strida,
För det heliga tåligt lida
Och i fosterlandet troget sprida
Ljusets härliga, rika skatt.



Vid

Upsala studentkårs sorgfest öfver Prins Gustaf

den 29 November 1852.

Förbi det är! — Den löftesrika våren
 Hann ej till sommar, ej till mogen höst.
 Och ymnig, bitter faller sorgetåren,
 Af djupa suckar häfves Sveas bröst.
 Hvem skall som han vårt hjärta glädje gifva?
 Hvem så som han vårt hopp, vår älskling blifva?

Så höras smärtans frågor när och fjärran,
 Men främst på plågans bädd en bruten röst.
 Dock, ädle Fader! Herran tog och Herran —
 Hans namn välsignadt vare! — ger ock tröst.
 En son gick bort, men många tusen söner
 Stå kring din tron ännu med varma böner.

De bedja ömt för dig och för de dina;
 Med tårad blick ditt folk till tjället ser,
 Där glädjens blomster hota att förtvina,

Ty Gustafs hand ej mer sin vård dem ger.
Ack! tystnad är er fröjd i trefna aftonstunden,
Ty Gustaf gick — Sångfågeln flytt ur lunden.

I edra parker dyster sorgen susar,
Naturens, sångens älskling är ej mer.
Och vågen, suckande, mot stränder brusar,
Där ögat fåfängt efter *honom* ser.
Och öfverallt bland nordens berg och dalar,
I hyddor och palats man om den ädle talar.

Och här, där Sveas unga hjärta lågar,
Där vishetstemplen stå, där glädjen bor,
Där vandrarn efter seklers minnen frågar,
Och framtids lilja i sin knoppning gror.
Här stod han gärna, glad ibland de unga,
När han med dem fick tänka, tala, sjunga.

Ej skall hans bild ur deras hjärtan falla;
Den godes efterdöme lefver kvar.
Och denna kärlek, som han skänkte alla,
Och denna fröjd, han till hvart hjärta bar,

De skrefvo djupt uti de ungas sinnen
Prins Gustafs namn bland deras skönsta minnen.

Så sjung din sång, där högre harpor tona,
Lef »rosens» lif, där lifvets blomma ler.
Där kring ditt hufvud strålar bättre krona,
Än någon jordisk furste-höghet ger;
Där stoftets fägring slocknar och försvinner,
Men änglars skönhet oförvansklig brinner.

Där bed ännu din barndomsbön för landet,
För kungen! Bed, att städse mellan dem
Må fast och heligt blifva kärleksbandet!
Bed frid och glädje åt ditt forna hem!
Bed, att hvart hjärta uti fosterbygden
Må klappa för dess väl, för sanningen och dygden!



Inledningsord

vid konserten i Nya Elementarskolan

till förmån för aflidne lektor M. U. Torsslows familj

den 21 Februari 1869.

Ja, fosterjord! din lycka och din ära
Är bildningsmålet för vår ungdoms tid.
Åt dig en gång vi varma offret bära
Af mannaårens arbete och strid.
Med barnets känslor redan hos de späda
Gror kärleken till fädrens sköna land,
Och härligt häfdens stora minnen träda
För sinnet fram att ynglingshjärtat gläda
Och tända i dess djup en helig brand.

Men du, som tydt oss häfdens höga under
Så troget och så stilla, bort du gick.
Dock, minnet lefver af de ljusa stunder,
Då du oss gladde med din milda blick.

Hvad bäst åt sonen modren Svea skänker,
Det är ett hjärta, varmt och godt som ditt,
Ett ord, som talar blott hvad tanken tänker,
Ett sinne, skildt från våld och list och ränker,
Och ifrån flärdens tomma anspråk fritt.

Så vandrade han lärarns trägna bana
Och sådde sannings säd i unga bröst.
Ej blott med ord han ville dem förmana
Men skönast med sitt efterdömes röst.
För honom själf blott växte sparsam gröda
Han likars väl på tröttad skuldra bar,
Åt andras barn han offrade sin möda;
Och när till slut han hvilar hos de döda,
Hvad lämnar han åt sina egna kvar?

En härlig skatt, du ensamblifna maka!
Ett dyrbart arf, I faderlösa små!
Ack, mången gäfve gods och guld tillbaka
Att sådant minne af sin älskling få.
Hur skönt, när sorgsen ungdom lärarn ägnar

Sin blomstergård i dödens tysta gård,
Och varma tåren uppå kullen regnar;
Men skönast dock, när trofast kärlek hägnar
Ett ädelt minne med sin trogna vård.

Knappt hade vårens grönska hunnit spira
Utur den unga grafvens mullhög opp,
Då månget tacksamt hjärta ville fira
En minnets fest åt vårdarn af dess hopp.
Till vänlig tröst åt dem, som ömmast lida,
De varma händer slöto sitt förbund.
Föräldrars tack ej ville länge bida,
Men skyndade att hoppets solglimt sprida
Till sorgsna hemmet i bekymrens stund.

Och här vi samlats, önskande förena
Med deras röst vår kärleks enkla gård.
Det bifall, som vår konst ej kan förtjäna,
Må dock vår varma känsla vara värd.
Den känslan talar ej med skrymtans tunga,
Hon vittnar ärligt, hur *han* var oss kär.
Men sång är bästa språket för de unga,
I sorg som glädje älska de att sjunga,
Och tacksamhet den skönsta tonen är.

Men må till sist »kapellet» klocka ljuda
Och bära fram en maning, allvarsam.
Ack, ung som gammal plägar döden bjuda,
Den späda telning och den mogna stam.
Ej efter åren mätes lifvets värde.
Må gagnet lefva, fast din dag har slut!
Åt dem, du lämnar, ljufvig tröst beskärde
Den *store* lärarn, som oss alla lärde:
»Välkomna efter, vännen gått förut!»



Vid Stockholms Prästerskaps minnesfest
öfver Johan Olof Wallin

hundraårsdagen af hans födelse den 15 Oktober 1879.

Hvi öppnas tempelportarna i dag?
Hvem tackas främst vid festen, som vi fira?
Om icke *Han*, som bär en evig spira
Och styrer världar efter sitt behag;
Som full af kärlek såg till mänskors nöd,
Som uti mörka landet tände ljuset
För att oss rädda ifrån evig död
Och för oss åter öppna fadershuset.
Försoning bjuder Han i Sonens blod,
Hans andas nåd vår helgelse bereder,
Hans ord, en stjärna likt, vår vandring leder
Och byter krossad håg i hjältemod.
Ja, Dig ske ära, Herre, först och sist!
Du är vår sköld, vår tröst, vår borg, vår styrka.
Du grundat har, du stöder ock din kyrka
I går, i dag och evigt, Jesu Krist!

Från Öfverherdens namn en stilla frid
 Välsignande sig gjute öfver festen!
 För detta namn han kämpade sin strid,
 Den ädle skalden, talaren och presten,
 Hvars minne för oss lyser denna kväll.
 Ty oförgängligt lefva däraf dragen,
 Fast seklet flytt, sen uti torftigt tjäll
 Wallin sitt öga först slog upp mot dagen.

Sitt lefnadsmål han tidigt fattat klart.
 Guds rikets segrar han befrämja ville.
 Och strålarne utaf hans unga snille
 Uti en enda flamma slötos snart.
 Sin gåfvas mångfald ville han förena
 Till redskap åt ett högt och heligt värf:
 Att Gud och sina bröder trofast tjäna
 I kamp mot synd och mörker och fördärf.
 Och så ur ordets djup med mäktig röst
 Den lag han bjöd, som väcker syndarns hjärta,
 Men ock det evangelium, som tröst
 Förunna vill åt ångerns djupa smärta.
 Han straffade med andans skarpa svärd
 Ej blott den »otro, som sig själf fördömer».

Men ock den tro, som, namnet icke värd,
Att om sig själf med gärning vittna glömmar.

Snart går det släkte bort, som honom hört.
I Herrens hus sig nya skaror samla.
Men må de yngre vörda hvad som rört,
Som värmt och lyst och tröstat har de gamla!
Hvem är, som intryck af sin tid ej tar,
Som icke någon gång åt honom skattat?
Men den, som troget »efter målet far,
Om han det ock ännu ej helt har fattat»,
Som, tänkande om egna krafter ringa,
Dock i sin sträfvan intet offer spar,
En helig rätt hos eftervärlden har.

Dig, vördade, vår tack vi därför bringa
För allt det höga, du som ordets tolk
Till våra menigheters hjärtan sade!
Men främst, Wallin, dig tackar Sveriges folk
För gåfvan, som uti dess hand du lade.
En enkel bok, och dock så djup, så rik,

Så full af salig tröst och helig lära,
Där språket, själfvt den renaste musik,
Förkunnar jordens frid och himlens ära.
Där står ditt namn vid mången härlig sång,
Som ljuder skönt i templets sabbatsstunder.
I hyddans frid välsignas det hvar gång
Din psalm ett hjärta rör med nådens under.
Men icke blott det nya, som du gaf,
Det gamla ock, som du bevara ville,
Skall stå, en dyrbar vård, uppå din graf
Och vittna om ditt hjärta och ditt snille.

Ännu en krans på grafven läggas må
Af hulpnas tacksamhet för all hans varma
Och rika kärlek, som gaf hjälp åt arma
Och byggde hem åt vilseförda små;
Ej blott för gåfvan af hans egen hand
Men ock för maningsrop till andras hjärtan
Att lindra nöden, trösta djupa smärtan
Vid fasorna af hunger, pest och brand.

Så, varmt välsignad, ej beundrad blott,
Hans bild skall lefva uti häfdens minne

Och tala högt ännu till månet sinne
 Ett mäktigt ord om »kristnas kall och lott».
 Men rätta hyllningen vi minnet visa,
 När hvad han gjort och talt och sjungit har,
 Oss manar att den Herre ödmjukt prisa,
 Åt hvilkens tjänst hans lefnad helgad var.

Ja, stige, Gud, till dig vår varma bön!
 Allt stöd, all kraft, allt ljus af dig är gifvet.
 Du själf är vägen, sanningen och lifvet,
 Men ger åt ödmjuk trohet nådens lön.
 Gjut, Herre, till vår kyrka ned din frid,
 Låt splitets mörka ande fjärran vika!
 Sänd trogna herdar att ditt ord predika
 Och kämpar, rustade för farlig tid!
 Dock, faran flyktar, när på Dig vi tro,
 När i ditt namn vi stridsbaneret lyfta.
 Låt till din ära all vår gärning syfta
 Och gif oss sist uti din himmel ro!



Slutet af minnesorden
öfver Professor Nils Gustaf Kjellberg.

I föreningen för sinnesslöa barns vård vid årssammankomsten 1894.

..... Med sin forskning arbetade Kjellberg oafåtligt för sitt höga mål; på sitt varma hjärta bar han sin älsklingstanke, och af sin Gud fick han kärlekens och tålmodets kraft att genomföra den.

Om man tänker sig några årtionden tillbaka, och huru det då stod till med idioterna och de sinnesslöa i vårt land, ser man en tafra af vanvård, öfvergifvenhet och elände. Ja, icke sällan behandlades dessa olyckliga föga annorlunda än som oskäligen djur. Nu åter ägnas dem kärlek, omsorg och undervisning, och på spridda orter har man åt dem tillredt ljusa, varma och trefliga *hem*. Härtill har Kjellberg mäktigt bidragit.

Stannar någon gång en människovänlig vandrare vid ett sådant hem och blifver vittne till fliten, ordningen och glädjen därinne, då skall han känna sig rörd och tacksam och kanske fälla en glädjetår

Den tåren är en hyllning åt ditt minne,
Vältalig, varm och skön, ehuru stum,
Du ädle, i hvars klara, öppna sinne
De sinnesslöa äfven fingo rum!

Åt dem du troget offrat dagens möda,
Och mången natt du ock på dem har tänkt.
O, måtte rik och härlig bli den gröda,
Som spirar ur den jord, som du dem skänkt.

Så mången svärmar för det stora, höga,
Men ack, hur räknas icke lätt de få,
Som hafva hjärta och som hafva öga
För de så ofta förbisedda små!

Det var din storhet, att åt dem du ägnat,
Hvad bäst du ägde utaf ljus och tröst.
Nu hör från alla, som din kärlek hägnat,
Till enig tack välsignelsernas röst!



The first of the following is the name
of the person who was born there
in the year 1793. The name is
the same as the name of the

place where he was born. The name
is the same as the name of the
place where he was born. The name
is the same as the name of the

place where he was born. The name
is the same as the name of the
place where he was born. The name
is the same as the name of the

place where he was born. The name
is the same as the name of the
place where he was born. The name
is the same as the name of the



Begravningsdikter,



Handwritten text, possibly a signature or name, appearing as a faint, mirrored impression in the center of the page.

Professor CARL HENRIK BERGSTRAND



1850.

I Vestmanlands och Dala nations namn.

Förgängelse och lif gå hand i hand
 I detta lägre, skumma fosterland!
 Och hur du tänka, hur du verka vill,
 Dig hör en flyktig stund allena till.
 Din lefnadssol må skina ljus och varm,
 Och verksam kärlek brinna i din barm,
 En ädel handling teckna hvarje dag,
 Och glada fröjder skänka ljuft behag,
 Och vänners krets och tacksam, hulpen nöd
 För *lifvet* bedja: — O! den kalla *död*
 Dock kommer plötsligt, oförtänt uppå,
 Och färdig, att med järnarm nederslå.
 Ej hjälper vänskaps bön, ej konstens höjd,
 Sel — *själf* han ligger bleknad, kraftlös, böjd,
 Den starke, frejdad vidt i fjärran trakt,
 Som hälsans, lifvets trogna stöd och vakt.

Hon kallnat, denna säkra, vana hand,
 Som månget smärtans djupa sår förband.
 Det varma hjärtat klappar icke mer
 Och mänskovännen läggs i grafven ner.

Dock — bitter klagan icke *ensam* må
 Till Allgod Fader ifrån jorden gå.
 Vi *tacka* ock för friden, som han vann,
 För allt det goda här han verka hann.
 Vi *tro*, att nu, af inga skuggor skymd,
 Hans ande fröjdas i en högre rymd.

Farväl! du handlingens, du ärans man!
 En hjälp lik *din* ej ofta plågan fann.
 Ett hjärta, varmare för likars nöd,
 En hand, mer villig att ge tröst och stöd,
 Ett tänkesätt, mer ädelt, mera rent,
 Om någonsin, de skola spörjas sent. —
 Med manligt allvar, utan flärd och tvång,
 Du städse gick din lugna, trygga gång.
 Ej var för jordisk fröjd ditt sinne kallt,
 Men *pliktens* lag du lydde framför allt:
 Den var kompassen under livvets färd.

Nu, vid dess mål, hur mången hjärtlig gärd
Af kärlek, tacksamhet dig följer! — *Han*,
Som ensam pröfva och belöna kan,
Han räkna må välsignelsernas tal
Af dem, du lindrade i nöd och kval!
Hos Honom skönt om nitets rika skörd
Må tala lärjungsskarans vittnesbörd.
Och denna dystra smärta vid din bår,
Ett manligt ögas oförställda får, —
Allt vittnar högt och kraftigt, att med dig
Till tidig afton hastigt sänker sig,
Midt under middagssolens klara gull
En dag så gagnerik, som glädjefull.

Frid med ditt stoft! — Må vårens blommor
snart
På grafven dofta! — Måtte friskt och klart,
I nejderna omkring ditt stilla bo,
Sann bildning blomstra, ädla dygder gro!
Då spirar ljusets skörd ur mullen opp:
Då fylls ditt käraste, ditt sista hopp.



SOPHIE MONTAN



1856.



hoppets dag, som klarnar opp
 Ur dödlighetens dimma!
 Du sänker till mitt vandringslopp
 Utaf ditt ljus en strimma,
 Och brist och nöd, och sorg och död
 Fly bort som nattens skuggor.»

Sv. Ps. 461 v. 1.

Så sänk dig ock till *denna* graf.
 Du hoppets ljusa strimma.
 Att *Herren* tog hvad *Herren* gaf
 Låt oss så klart förnimma!
 Att sorgsna bröst i frid och tröst
 Må Herrans namn välsigna.

Vi planta, vattna, Gud är den
 Som växten ensam gifver.

Vår fagra lilja lefver än,
Men i en vår som blifver.
I Herrans gård och i hans vård
Dess rätta lif begynner.

Så tackom Honom för den fröjd
Hon far och mor beredde!
Hon tackar dem, så glad och nöjd,
Att hennes stig de ledde
Till ljuset hem. Där väntar dem
Den förutgångna dottern.

Du syskonring, hvars sköna länk
Så tidigt bröts af döden!
Väl må du sörja djupt, men tänk:
Gud skickar våra öden.
Vår älskling gick, men än dess blick
Ned till de kära skådar.

Ja, än du skådar till oss ner
Ifrån Guds Faderssköte,
Ännu så klart emot oss ler,

Än sväfvar till vårt möte, —
Och änglaskön du gör din bön
För vännerna på jorden.

O Du, som barnen komma böd —
Och böd dem ej förmena —
Lär oss att nalkas mot vår död
Med hjärtan barnsligt rena,
Och hennes lott ej sörja, blott
Den åt oss själfva bedja!

»O Jesu, under dagens lopp,
Låt oss Din nåd förnimma,
Och kom till oss med saligt hopp
Uti vår aftontimma!
När oss Du blif! Är Du vårt lif,
Blir döden ock vår vinning.»

Sv. Ps. 461 v. 8.



Häradshöfding FREDRIK RUNG



1865.

Lycklig den, som hvila funnit
Efter dagens kamp och strid!
Lycklig den, som målet hunnit
Uti hopp och samvetsfrid!
Nöjd och glad kan han försaka
Glädjen af det lif, som flytt,
För att ljufdigt se och smaka
Fröjden af ett lif på nytt.

Mannen, som i dag vi jorda,
Följes ej af ryktets glans.
Inga stolta loftal orda
Vid hans kista. — Men en krans

Lägges där af trogna händer,
Barn och maka flätat den.
Systerringen, vänner, fränder
Sörja ömt den gångne vän.

Vittna, huru blid och stilla
Han sin raka väg gick fram,
Fri från svek och flärd och villa,
Både mild och allvarsam.
From och tålig hvarje pröfning,
Tacksam glädjen honom fann,
Och i pliktens trogna öfning
All sin ära sökte han.

Åt det rena minnet heder,
Åt det trötta stoftet frid!
Och hugsvalelse åt eder,
Som han lämnat — för en tid!
Kärlek dödens välde jäfvar.
Från den hädangångnes graf
Tröstens milde ande sväfvar;
Kärlek ingen död vet af.

Du, som vet och vill vårt bästa,
Tänd ditt ljus i dyster kväll!
Trognare än förr låt gästa
Hälsans ängel detta tjäll!
Fader åt de faderlösa,
Änkans värn i sorgens höst,
Lär oss alla troget ösa
Ur den rätta källan tröst!



Hofrättsrådet GUSTAF SCHÖNE



1866.

Att vid din urna klaga
På kärleks enkla sätt
Skall intet jäf betaga
Min tacksamhet dess rätt.

Ditt lif var ädel möda,
Din död var stilla frid.
Du skördat hoppets gröda,
Du kämpat ärans strid.

Ty, förrän kraften hunnit
Att svikta, gick du bort.
Och skördens lön du vunnit,
Fastän din höst blef kort.

Dock, ädla, varma hjärta,
Förutan vank och flärd,
Hur rättvis är vår smärta,
Hur väl du är den värd!

Ty städse gick du trogen,
På banan af din plikt,
Och handlingen var mogen,
Och ordet hade vikt.

Och kraft och allvar bodde
Uti ett manligt bröst;
Men som ett barn du trodde
Det ord, som ger oss tröst,

Hvars stöd så väl behövas,
Hur säkra än vi stå,
Hvars himlakraft beprövas,
När nöden kommer på.

Det var den kraft dig stödde
I smärtans tunga dag,
När fadershjärtat blödde
Vid dödens dubbla slag.

Det var den kraft dig ledde
Till nödens gömda vrå,
Och mången hjälp beredde
Åt änkan och de små.

I ordets ljus du verket
Grep an, din hjälp var bön,
Samvetet ögonmärket
Och samvetsfrid din lön.

Hvarhelst dig plikten ställde
Med samma jämna mod,
Om hög, om låg det gällde,
Du lugn, orubblig stod.

Fast vördnad bjöd din yta
— Ditt inres spegelbild —
Sågs ofta fram sig bryta
En tår, så vek, så mild.

Ej mödan tårt ditt sinne,
Fast samma spår hon gick,
Friskt var det än därinne,
Och öppen var din blick.

Tom platsen är bland vänner.
I ämbetsbröders rund
Hvem är som sorg ej känner
I denna smärtans stund?

Men bittrast sorgen kännes
I hemmet, han höll kärt,
Och ömmast är dock heunes,
Hvars hjärta hans var värdt.

Ej får den trogna digna,
Fast bort gick hjärtats vän.
O, Make, Far, välsigna
Oss från din himmel än!



CECILIA FREDIN



1867.

Slutad är striden,
Saliga friden
Redan har öppnat sin eviga hamn!
Sörjande moder,
Syster och broder
Slutas ej mer i den älskades famn.

Ängeln fick vingar,
Glad hon sig svingar
Upp till de himmelska andarnas rymd;
Skådar dock neder
Troget och beder
Ljus åt den blick, som af tårar är skymd.

Längre ej bära
Får hon åt kära
Vänner sitt offer af ömhet och tro.
Ljuft dock i minnet
Barnsliga sinnet
Trofast skall kvar hos de älskade bo.

Trängre blir ringen
Ständigt och ingen
Vet hvilken länk som skall brista härnäst.
Ömt är att skiljas,
Ske dock *den viljas*
Bud, som af alla är ömmast och bäst.



FRU KATARINA ULRIKA LIMNELL



1869.

Den goda gamla gläder oss ej mer,
Hon har lagt ner sin gråa hederskrona
Och kinden du omsider vissnad ser,
Som tiden i det längsta ville skona.
Ty än i åldern brann dess färg så skär,
Ett återsken utaf det friska sinnet,
En afglans af det rena, sköna minnet,
En tidens skatt, som oförgänglig är.
Hvem kände denna djupa, rika själ
Med snillets adel och med känslans värma,
Och var ej lycklig att sig den få närma,
Och fann sig icke i dess närhet väl?
Ty se dig om och lätt skall du ej finna
Så klara tankar och så odladt vett.
Och dock, hur mycket än hon läst och sett
Ett enda fann hon högst — att *vara kvinna*.

Ja, kvinnlighet den enkla konsten var,
 Som rundt omkring behag och glädje bredde,
 Som med en moders varma kärlek ledde
 De späda, som ej leddes af en far;
 Som snart blef hemvan ock i oskyldt tjäll,
 Och öfver allt sitt ljufva välde röjde,
 Där hon liksom den goda ängeln dröjde,
 Och trefnad spred i åldrig enslings kväll.
 Hur lätt, hur tyst, hur stilla hvarje plikt,
 Om stor, om liten den af världen dömdes,
 Hon troget fyllde, och hur intet glömdes,
 Men intet tyngdes af en lätsad vikt!
 När rådlösheten kom och råd begärde,
 Besinningsfullt och moget hon det gaf;
 De varma tårarna på hennes graf
 Bevittna skönt, att ordet hade värde.
 Och fanns en fröjd, ett gladt och ädelt nöje,
 Ej var för det den gamlas sinne kallt,
 Hon log ännu sitt skälmska, vackra löje
 Åt sinnrikt infall och åt skämtets salt.

Hur älsklig stod hon i de mörka skiften
 Med tårad blick och dock till himlen höjd,
 När maken, dottren nedsteg uti griften

Och jorden fattig blef på ljus och fröjd!
Men trösten kom och modren sist fick bida
Hos älskad son den stilla dagens slut.
Det började allt mer mot kvällen lida,
När ögats ljus begynte slockna ut.
Den starke anden var dock än densamma
Och sinnet lika öppet, friskt och gladt,
Brann ljusst och klart i aftonrodnans flamma
Och släcktes ej förrän i dödens natt.

Frid åt den grafven där ditt stoft skall gömmas,
Frid åt din ande, som har kämpat ut!
Du funnit vännerna som gått förut;
Af dem du lämnar, skall du aldrig glömmas.



Justitierådet ARENDT DREIJER



1872.

Dock ingen tröstlös tår må ögat gjuta,
Men börens offerlåga brinna klar
Då i Din vård hans älsklingar vi sluta
O Du, som är de faderlösas Far.

Din tröst, o Herre! lindre barnasmärtan,
Lär dem att städse blicka upp till Dig;
Din nåd låt helga deras unga hjärtan,
Din frid välsigna deras vandringstig.

Så att den blick som nu föräldrar sända
Till sina kära från en högre rymd
Af smärta aldrig må från dem sig vända
Och aldrig utaf skuggor blifva skymd.

Åt hvarje domare gif heligt sinne
Att han må döma, som ditt ord oss lär,
Och ständigt hafva uti troget minne
Att Din, o Gud, den sista domen är.

Vi tacke Dig, Du, som allt godt oss gifver,
För hvad Du här oss gaf och från oss tog.
Du var med fädren; om med oss du blifver,
Hvad än vi mista, dock vi äga nog.

Ömt, tacksamt lät oss minnas våra kära
Och dem som troget tjänat i sitt kall,
Men Dig, o Herre, ensam vare ära,
Du som har varit, är och blifva skall!



ANNA HENRIKA KRISTINA GEORGII



1872.

Hvi öppnas åter undangömda grafven
 Vid enslig strand, men kär för svenska
 hjärtan,

Emedan där en af dess store hvilat?

Jo, barn och barnabarn ha velat komma

Till ättefadrens kummel för att lägga

Ej blott en vansklig blomma på hans graf

Men vid hans sida ned en ädel ros,

Som måste dö, att kunna evigt lefva.

Ty, säger skriften, »dör ej sädeskornet,

Blir det allena och bär ingen frukt».

Men dör det uti jordens stilla sköte,

Förmultnar väl det skal, som hyste kärnan,

Men denna lefver och blir ax och frukt.

Se där är dödens, lifvets hemlighet!

Se där också er enda, bästa tröst

När midt i vårens första sköna fägring

I skolen skiljas från den späda knopp,

Som lofvade en framtid utaf glädje.
Guds tröst det är, som så oss bjuder, Herren
Har ljusa boningar beredt däruppe.
Och *återseende* är ej ett mänskligt löfte,
Det gafs af kärlekens och nådens Herre,
Som själf för oss har lidit, dött och uppstått —
Han, barnens vän och fädrens, *Jesus Kristus!*

O, Fosterjord, du mycket kräfver, moder!
Får du ej äga kvar de lefvande,
Du älsklingarna vill i skötet gömma
Att ock med kraft af sorgens helga minnen
Din bild i dina söners hjärtan fästa.
Men ack, hur dystert har det kommit, budet
Till fadrens hjärta uti fjärran land.
Af dödens klocka hör han åter ljudet,
Som för en jobspost ifrån hemmets strand.
Ack, när de åter skola se hvarandra
De båda makar, trängre kretsen är.
Gud lär oss att ditt råd ej ovist klandra,
Men törnbeströdda vägen tåligt vandra,
Som sist till barnens ljusa himmel bär!



• Hofrättsrådet JAKOB ULRIK SÖDERGREN



1874.

Där Herren lägger bördan på,
Han hjälper den ock bära.
Och hvad han än oss sända må,
Det sker dock till hans ära.

Han lyktar hälsodagens fröjd
Och arbetstimmans ifver;
Och ändock sjuklingen förnöjd
Med hårda lotten blifver.

Och åren komma, åren gå,
Men smärtorna förblifva,
Af dem vi mången lärdom få
Att djupt i hjärtat skrifva.

För enslingen, från sorlet skild
I tysta kammarn sluten,
Går upp en högre lyckas bild,
Än den som här blef njuten;

Förnöjsamhetens rika skatt,
Och kraft att lugn förbida,
Och tålmod i sorgens natt
Hur tungt dess timmar skrida,

Klar insikt att Guds vilja är
I lif och död den bästa,
Att Gud ett evigt hem beskär
Och att vi här blott gästa.

Så pröfningen oss leda skall
Och resa upp ur fallet.
Ty störst af alla jordens kall
Blef dock korsdragarkallet.

Men, Jesu, hvad är all vår nöd
Mot din, som för oss arma
Bar syndens skuld, led korsets död!
O Herre dig förbarma!

Låt vännen, som vi jorda här
En evig glädje finna!
Och låt oss alla mötas där
Dit inga smärtor hinna!



Fru ALMA SOFIA STAHRÉ



1874.

Hon har sin bana lyktat,
 Så kort, men rik och ljus.
 Den milde anden flyktat
 Hem till sin Faders hus.
 Men än till barn och maka,
 Till älskad mor och far,
 Hon blickar ömt tillbaka
 Och af dem afsked tar.

Från ljufva barndomstiden
 Och sälla ungdomsår
 Det bästa — *barnafriden* —
 Ännu hon ägde kvar.
 När dödens ängel lade
 Sin hand på hennes bröst,
 Hon Jesus såg, som sade:
 »Jag har dig återlöst.»

Hon kom till nattvardsbordet
Ännu en gång så nöjd
Och hörde kärleksordet,
Fast under plågan böjd.
Hon sina käras öden
Förtrodde trygg åt Gud
Och fruktade ej döden
Och blef en himlens brud.

Så få vi tro och hoppas
För Jesu Kristi skull;
Så tröstens blomma knoppas
Ur själfva grafvens mull.
Så för föräldrahjärtan
Den tröst står åter än
Uti den djupa smärtan,
Att *henne få igen.*

Och du, som nu åt jorden
Ditt hjärtas hälft förtror,
Som plötsligt ensam vorden
I sorgedyddan bor!

O sörj dock fromt och stilla!
Guds godhet är ju stor.
Tänk på den dyra lilla,
Tänk på hans unga mor!

Och fostra så den späda, —
Hvars vagger skulle stå
Vid modrens graf, — att gläda
Sig hennes hjärta må,
När hit hon blickar neder
Till er i salig ro
Och för er sällhet beder
Och beder för er tro!



BETTY DREIJER



1875.

I Guds Faders och Sons och den Helige Andes Namn, Amen!

» *S*om himlen upphöjd öfver jorden är,
Så öfver edra äro mina tankar.» *

Barmhärtighetens Herre, själf oss lär
Att detta tro och vid det trones ankar,
Du i Ditt ord oss gifvit, hålla fast!
Då, om Du sänder lifvet eller döden,
Vi tro, att den är sällast, lyckligast,
Som fromt åt Dig förtrodde sina öden.
Ty Du en *Frälsare* har till oss sändt,
Som lidit, dött och uppstått för oss alla.
I ljuset, som åt oss Din kärlek tändt,
Du själfva dödens täckelse bjöd falla.

*Jes. 55: 9.

Och när, som nu, re'n uti lifvets vår
Du vill ett vårens blomster låta skörda,
O, lär oss äfven då Din vilja vörda!
Ty den till Dig i rätta hemmet går,
En evig ungdom evigt njuta får.

Så gif oss, Herre, att med rätta sinnen
Till mäktig varning bära smärtans slag
Och tacka Dig, då våra dyra minnen
Vi tälja för hvarann på sorgens dag!

Knappt ännu flyktat trenne snabba år,
Se'n här vi samlades att afsked bjuda
En trofast, ädel vän, kring hvilkens bår
Så månet hjärtas klagan hördes ljuda.
Men främst där stodo i de sorgsnas led
Tre unga systrar vid föräldragriften.
Som trogna länkar uti samma ked,
Förenta gingo de mot lifvets skiften.
Och redan nu en af dem brusten är,
En tidigt vissnad ros, en bleknad lilja.
Ack, himlens Herre hade henne kär
Och ville henne ifrån jorden skilja.

Hur ljuf och älsklig fram din väg du gick,
Din korta väg, hur gladda du oss alla!
Ett vänligt solsken log utur din blick.
Ditt hela väsen syntes återkalla
Utaf en ädel mor en trogen bild,
Som hon så ödmjuk, och som hon så mild.

För alla kär, mot alla kärleksrik
Och lydig, flitig uti pliktens öfning,
I sorg och glädje du förblef dig lik
Och bar med tålmod din korta pröfning.
När småningom det började se ut,
Som sjukdomsbädden skulle bli din sista,
Och du förstod, att nu det led till slut,
Att, unga hjärta, snart du skulle brista;
Om oförmärkt en tår du fällde då
Af sorg, att dig från sol och vänner skilja,
Jag vet det ej, men vet att endast få
Mer ödmjukt böjt sig för en högre vilja.

Din själ ej fängslad var af jordens flärd.
En annan sällhet väl ditt hjärta kände.
h så uppå din sista dyra färd

Med stilla allvar du din tanke vände.
Du såg med barnaögats klara blick,
Att synd hos dig, som hos oss alla bodde;
Och med den fråga, till ditt hjärta gick,
Om rätt du ångrade, om rätt du trodde,
Och gick till *Gud* med bön om frid och tröst,
Att *Jesus* ej för dig sig måtte dölja,
Och höll så gudstjänst själf, när klockans röst
Från kära templet du ej mer fick följa.

I detta tempel, där till Herrans ord
Så uppmärksamt du älskade att lyssna,
Där skall nu lärarns rörda stämma tystna
Och viga stoftet åt den stilla jord.
Och invid nådens bord, vid altarrunden,
Där du i ljufva, sälla högtidsstunden
Ditt helga trohetslöfte gaf åt *Gud*,
Vill *Han* din själ, ej mer af stoftet bunden,
Själf viga in till *Jesu Kristi* brud.



RICHARD EGGERTZ



1876.

I Guds Faders och Sons och den Helige Andes Namn, Amen!

»**S**kulle du ock snart mig taga
 Från en värld, som vådlig är;
 Skulle jag dig så behaga,
 Vara dig, min Gud! så kär:
 O! då vill jag prisa dig,
 Att den själ, du gifvit mig,
 Oförvillad återvänder,
 Gode Gud! i dina händer.»

Denna vers ur psalmen N:o 349, med öfverskrift: »för en yngling», synes väl ägna sig att inleda denna stunds sorgliga högtid. För ett år sedan samlades i detta Herrans tempel, blomsterprydt såsom nu, en ungdomsskara, för att inför Gud och den kristna församlingen bekänna sin tro och aflägga sina löften samt mottaga de dyrbara underpanterna af den store Barnavän-

nens frälsande nåd och kärlek. Bland dem, som då knäböjde vid detta altare, fanns en yngling, hos hvilken, under det evighetslifvet uppgick i hans själ, döden redan tagit sin boning. I dag kommer han åter med slocknad blick och kallnadt hjärta, men, sådan är vår glada tillförsikt, med bevarad tro och obrutna löften. Hans djupt sörjande föräldrar hafva därför velat vid detta samma altare inviga hans stoft till den sista hvilan och tacka Herren, om ock under tårar, för hvad Han gaf och tog. Så må då fader, moder och systrar ödmjukt tacka för all den glädje, som skänktes dem genom den ende sonens och ende brodrens barnsliga kärlek och tillgifvenhet, för de goda förhoppningar, han hos dem väckte, och för den fröjd, hans glädtiga väsen spridde i deras hem. Må de prisa Herren, att den så länge lidande nu funnit förlossning undan alla smärtor! Främst må de dock glädja sig däröfver, att han med tålmod bar sina plågor, älskade att dagligen gå till Gud i bönen och blef allt mera förtrolig med tanken på döden! Vare detta i förening med återseendets ljufva hopp deras tröst! Sådan vare ock trösten för saknande unga vänner!

Mäktigt tale till dem maningen från denna graf
att besinna, det dödsbudet kan träffa äfven den
unge! Med sådana tankar må alla de sörjande
bjuda den bortgångne, nej, den hemgångne sitt
farväl! Den gamle läraren från skolan och
nattvardsskolan lägger nu sin enkla minnes-
blomma på lärjungens graf:

»Att blomstren i Maj ej försümma vi må
Men kransar af rosorna bära,
Förr'n snart de förblekna»* och vissnande stå,
Och fågringens afsked är nära;
Så lär oss den bok, som bär Vishetens namn,
Så manar oss jorden med grönskande famn,
När kommen är ljuffiga våren.

Och mänskorna glädas och allting är nytt
Och hälsa och lif blott vill andas.
Hur ljuffigt af blommor är fältet beprydt,
I luften hur sångerna blandas!
Och ungdomen fröjdas och hoppas och ler,
När framtidens gyllene hägring han ser
Och speglar sig själf uti våren.

* Vish. 2: 7, 8.

Dock vet jag en vår, som än skönare är,
En jord, som sin prydnad ej mister:
Den ynglingasjäl, som är Jesus så kär,
Att, frälsad från synder och brister,
Hon hänfara får från en orolig tid
Och komma till Herren i renhet och frid
Att bo i den eviga våren.

Ej mäktar dock kärlek, om aldrig så stor
Vi den hos föräldrar må finna,
Ej kärlek hos älskande systrar till bror,
Så ljuflig och värmande brinna,
Som fadrens däruppe i änglarnas krets,
När Han åt sitt räddade barn har tillreds
Den aldrig förvissnande våren.

O, hvad har väl jorden att bjuda oss på
Af framtida sällhet och lycka?
En stund vi så glada och sorgfria gå,
Snart smärtor och sorger oss trycka.
Och faror och frestelser hota vår tro.
Nej, bättre att tidigt få blifva och bo
Hos Gud i den himmelska våren.

Så fröjda dig, yngling, att friden du vann!
Du prøfvats, men mera ej lider.
Ack, bed till den Ende, som styrka oss kan
I heta och kvalfulla strider,
Om tröst åt de hulda, dig höllo så kär,
För hvilka ditt älskade minne nu är
Den rika, men flyktade våren.

I bygden, som barnsliga fröjder dig gaf
När dit du om våren fick ila,
Nu rödes ett rum uti fädernas graf,
Där stoftet så ljuffigt skall hvila,
Omfäktadt af minnen från barndomens tid,
Och Dalarnes skogar där susa sin frid
Kring ynglingen, skördad i våren.

Du, Kärlekens Herre, som död och som lif
Allt efter Din vilja kan skänka,
Det tåliga hjärtat i sorgen oss gif
Och lär oss i ödmjukhet tänka,
Att prøfningen för oss på himmelens stig
Och föder i hjärtat, som tror uppå Dig,
Den rätta, den saliga våren!



AXEL FREDRIK FOCK



1878.

» **D**u vet ej ännu, hvad det är jag gör,
 Men tiden kommer, då du det får veta.»
 Så talar *Jesus*. Väl den honom hör,
 Och icke längre söker fåfängt leta
 Den höga tanke, som är öfver vår
 Så högt, som himmelen är öfver jorden,
 Den ljusa väg, där Gud i kärlek går,
 Hur skum och törnig han för oss är vorden.

Men mörkret skingras, dysterheten flyr,
 Ju mer af Gud vi fromt och ödmjukt lära;
 En tröstens morgon midt i smärtan gryr,
 En ängel kommer redan här att bära
 Till hvarje sorgset bröst det budskap fram,
 Som i all sannings bok så klart står skrifvet,
 Att Han, som för oss dog på korsets stam,
 Åt oss beskär uppståndelsen och lifvet,

Att helig boning i sin Faders hus
 Han kärleksrik åt hvar och en bereder,
 Som uti mörkret söka vill Hans ljus
 Och hjälp af honom uti nöden beder;
 Att saknadstiden blifver dock så kort,
 När återseendet vi fromt förbida,
 Ty trogna vänner gå blott *hem*, ej bort,
 När döden rycker dem ifrån vår sida.

Hvad bättre hafva vi att säga här
 Till djupa sorgen i föräldrahjärtan,
 Till syskonen, som höllo brodren kär,
 Till modrens moder, ack, så van vid smärtan?
 Vi sörja, att den framtidsrika vår
 Af dödens frostnatt redan blifvit härjad,
 Men glädje skimre ock i sorgens tår!
 En förstlingsskörd är godt och tidigt bärgad.
 Hvad mer, om äfven kort din bana var,
 Om sådden här ej hann till mogen gröda,
 Din flydda morgon lyste ren och klar
 Af pliktens trogna vård, af ädel möda.
 Ja, yngling, som ditt lopp re'n lyktat har,
 Hur rikt och dyrbart är för oss ditt minne!
 Din glädje med en stilla fröjd du bar,

Och mötte, fastän ung, med manligt sinne
Det bleka och så väl förstådda bud,
Att sista målet snart du skulle hinna.
Så svårt det var, det kom dock ifrån Gud;
Han gaf dig kraft att kämpa och att vinna.
Ej förrän nu de dina sorg du gaf.
Ditt lefnadskall blef att föräldrar hugna
Och kunna ännu från din tysta graf
Med helig frid de sorgsna hjärtan lugna!



ERIKA DREIJER



1881.

» **D**en korta stund, jag vandrar, här
Hvad fruktar jag och klagar?
Han, som den gode herden är,
Han mina steg ledsagar.
Han, som gaf lifvet för sin hjord,
Än med sin anda och sitt ord
Är när oss alla dagar!

Sv. Ps. b. 119, v. 1.

O, att vi städse kunde så
Af själ och hjärta sjunga,
De sorger då vi funne små,
Som nu oss synas tunga.
Och när vår börda lyftes af,
Vi skulle hälsa gladt vår graf,
Om gamla eller unga.

Ty af en himmelsk Faders hand
Vi få hvad vi behöfva,
Och komma smärtorna ibland,
De komma att oss pröfva,
Så att ej jordisk lust och flärd
Må anden, stadd på himmelsfärd,
I syndig dvala söfva.

Från Jesu Kristi kors går ut
Ett ord, som vill oss lära;
En kraft, som vill till lifvets slut
Med stadig hand oss bära;
Ett ljus, som oss i lust och nöd,
I strid och frid, i lif och död,
Kan ro och tröst beskära.

Säll därför du, som kämpa fått,
Men ock fått seger vinna!
Vi prisa Herren för din lott,
Fast våra tårar rinna.
Hörd blef din bön i Jesu namn,
Du i den gode herdens famn
Fick sjunka, unga kvinna!

I dödens gårdar friden bor,
Dit nå ej smärtans pilar.
Där hvila älskad far och mor
Där älskad syster hvilar.
Men i en högre boning du,
Så tro vi, dem till mötes nu
På änglavingar ilar.

Tack för all kärlek du oss gaf
Ur troget, flärdlöst sinne!
Ej teckna vi den vid din graf,
Den göms i hjärtat inne.
Ditt hopp i tidig skymningsstund,
Så fast uppå sin trygga grund,
Ej plånas ur vårt minne.

Men *du*, som re'n i lifvets vår
Fick hemmets lycka mista,
Som nu i grafven bädda får
Af länkarna den sista,
Haf uti Gud din bästa vän!
Då knyter dig vid hemmet än
Ett band, som ej kan brista.

Du moder, som sett dödens hand
Så mången älskling skörda,
Som, stapplande vid grafvens rand,
Bär tåligt sorgens börda;
Hjälp oss att bedja varmt till Gud
Om kraft att vandra i Hans bud
Och fromt hans vilja värda!

»I lif och död min tillflykt blif;
Jag i din hand mig gifver:
När Du, o Jesu! är mitt lif,
Min vinning döden blifver.
När du allena är mitt hopp,
Skall jag fullborda väl mitt lopp,
Och lifsens krona vinna.»

Sv. Ps. 470 v. 8.



EDVARD FREDIN



1889.

För svag var hyddan för din andes trängtan
Och lyran sjönk utur din matta hand;
Dock Han, till hvilken innerst stod din längtan,
Har, tro vi, fört dig till ett bättre land.

Hur härligt än de »skilda stämmor» tala,
Ej seger skänka *de* i livvets strid —
En stämma blott kan jordens sorg hugsvala
Och arma hjärtat skänka evig frid.

Den rösten säger till en hvar, som felar,
Men ångerfull vill uppå Jesus tro:
»Jag synd förlåter och jag brister helar
Och de betungade jag gifver ro.»

O du, som kalken ville för oss tömma --
Hvars kärlek ej af några gränser vet,
Som vill oss frälsa, icke vill oss döma,
O, drag oss till dig af barmhärtighet!



EMY REUTERSKIÖLD



1892.

Hon ville icke längre dröja här,
Då vördad fader, som hon höll så kär,
Sitt trötta hufvud lagt till fridsäll hvila.
När korsets högtid och uppståndelsens
Vi frat nyss, då satte Gud en gräns
För plågan och bjöd anden hemåt ila.

Af Honom tålamodets kraft hon fått,
Och trenne tiotal af år, som gått,
Ej hört från hennes bädd en modlös klagan.
Utaf sin Frälsare hon hade lärt,
Att det är godt, hvad Herren oss beskärt,
Och lärt att tacka äfven under agan.

Så föga glädje skänkte livvets vår,
Ej solig sommar följde i dess spår,

Men vår af kärlek uti hjärtat bodde.
Utur dess djup till härlig skörd gick opp
Och växte stilla evighetens hopp.
Hon led, hon bad, hon älskade och trodde.

Hon kämpat ut. Och nu vid hennes graf
Vi tacka Gud för allt hvad Han oss gaf
I denna ädla, hjärtevarma kvinna.
O Du, som med din död oss skänkte lif,
»Sin Herras glädje», milde Jesu, gif
Din pröfvade, Din trogna tjänarinna!



The first of these is the fact that the
the same thing is true of the other side
to a state with a different form
This is not the case for the other side

The second of these is the fact that the
is not the case for the other side
I have also been told that the
of the same kind of thing is true
in the case of the other side
The same is true of the other side



Blandade dikter.



Blonde's letter

De små skridskofararne.

Det kära lofvets timme slog.
Den lilla skaran glädtigt drog
En menlös fröjd att njuta.
Godt är att läsa och bli lärd,
För barnet dock en skridskofärd
Ibland kan synas mera värd.
Men ack, hur skall den sluta?

Så blank, så jämn den yta låg,
Som lekte för de ungas håg,
Och klar var himlens spegel.
Ej köld du fruktar, varma blod!
Så styr din färd med muntert mod,
Men glöm ej bort den lärdom god
Att lyda gifven regel!

Ack, faran är med glädjen släkt.
Där borta under snöhvit dräkt
Hon efter rofvet längtar.
Framåt det bär med pilsnabb fart,
Dem glädjen frestar underbart.
Att hinna andra stranden snart
Det späda hjärtat trängtar.

Men bäst de foro, marken svek,
Och det blef slut på lust och lek.
Ett allvar, klädt som döden,
Dem bjöd, men till ett annat land.
De hunno ej en jordisk strand,
Och fåfängt räcktes vänlig hand
Att rädda utur nöden.

I gömdens under bölja blå.
Gud eder signe, käre små,
Som loppet redan lyktat!
Men hemma, ack, hos far och mor,
Hos liten syster eller bror
Är mycken gråt och smärta stor;
Och glädjen bort har flyktat.

Dock sörj ej livvets korta strid,
Men gläds åt deras vunna frid
Uti den lugna hamnen!
Hur sällt att honom tidigt nå,
I högre skola ständigt gå,
Som räddadt barn att falla få
I rätta fadersfammen!

1879.



Till barnen.

Där morgonsol går upp, när kvällen skymmer,
Du går till Gud i fröjd som i bekymmer.
Tänk då på dem, som ingen moder lärt
En bön till »fadren, som har barnet kärt»!

När loftet flytt och arbetstimman ljuder,
Och du till skolan går, som kunskap bjuder,
Tänk på de land, där intet ljus är känt
Och intet ord om Gud och den Han sändt!

Blott några dagar än, och unga, gamla,
Kring ståtlig julegran sig gladt församla.
Den högsta gåfva, jorden kunnat få,
Skall firas skönt med gåfvor åt de små.

Tänk då på barnen uti hednaländer,
Som till en afgud sträcka späda händer,
Som ingen nåd och frälsning veta af
Och ingen seger öfver synd och graf!

I svenska barn, hur lyckliga I ären!
O, bedjen fromt till Gud för missionären,
Och tacken för hvad godt i tusen år
Här blomstrat upp uti Ansgarii spår!

Gud skydde edert land och edra hjärtan!
Men minnens, så i glädjen som i smärtan,
Att ej på egen lycka tänka blott,
Men ock på edra arma likars lott!

1881.



Vid en Elementaristfest i Upsala
 för Adjunkten Emanuel Mathias Olde

1846.

Hur ljuft att möta på den nya stranden
 Dem, som från barndomen oss älskade,
 Och som ännu densamma trogna handen
 Och samma vänskap ynglingarna ge. —
 Vi fordom icke rätt förstodo höjden
 Af deras kärlek, deras trogna nit,
 Men nu, hvad lyftning uti ungdomsfröjden
 Att bedja också dem »*välkomna hit!*»!

Så med ett fröjdefullt, ett tacksamt sinne
 Vi hälsat dig, vår lärare, vår vän.
 Du djupt i våra hjärtan skref ditt minne —
 Och aldrig kunna vi förgäta den,
 Som lärde oss de skönsta skatter samla
 Ur Galliens, ur Englands rika jord,
 Ty bildningsanden icke blott på *gamla*,
 På *nya* språk ock tolkar sina ord.

Hvart förs vår tanke när vi första gången
Dig uti lärjungskretsen återse!
Jo! Vänner, drickom skålen, höjom sången
För skolan, som oss alla fostrade,
Invid hvars bröst så lyckliga vi njöto
Af kunskapens och dygdens näringsaft,
Där vi så glada oss tillsamman slöto
Och hämtade för livvets strider kraft.

O, må den hulda modren länge dana,
Af ädla krafter stödd, en ädel släkt,
Som troget svärjer mänsklighetens fana
Och hyllar dygden gladt och oförtäckt.
Må tankens ljus och själens bästa adel
Till rikedom hon sina söner ge
Och, omissledd af stundens pris och tadel,
Blott på sitt mål och sina plikter se!



Slutord

vid afskedstalet för Lunds samhälle och universitet
vid studentmötet 1852.

..... Ty snart, ack snart de ljuda, afskedsorden
I trofast knutet ynglingaförbund.
Vi måste skynda ifrån fosterjorden,
Och gå att söka andra land i Norden,
Men taga med din varma hälsning, *Lund!*

Ty du har banat vägen vi beträda,
Du först slog bryggan öfver Öresund.
Och till de gyllne frukter nu oss gläda,
Din kärlek sådde kornet ut, det späda,
Som blommat härligt uppå bördig grund.

Farväl, farväl! ej skola vi dig glömma,
Till evigt minne byts den korta stund.
Med dig vi vaka och med dig vi drömma,
För dig, för dig vi bottenskalen tömma
Du minnets, kärlekens och ljusets *Lund.*



Vid mottagandet af

Biskop C. E. Fahlcrantz's

till Vestmanlands och Dala nation förärade porträtt den 13 Maj 1854

V ar hälsad trogna, dyra bild
Af honom, som, ifrån oss skild,
De sina minnes än!
Så vill bland oss han dröja kvar,
Han, som oss älskat, vårdat har,
Han, som vår hjälp, vår tillflykt var,
Vår faderlige vän.

Ej stundens bifall var hans mål,
Hans väg ej ytans tomma prål,
Men handling var hans ord.
Välgärningarnas halt består,
Det trogna minnet ej förgår,
Det firar skönt en ständig vår
I hjärtats goda jord.

Nu vakar han i fädrens bygd
 För helig sanning, ljus och dygd
 Med vishet, kraft och nit.
 Det varma hjärtat där ock bjöd
 Åt värnlös yngling hägn och stöd.
 Och än, i mången hulpen nöd,
 Sin vård han sträcker hit.

Låt, Herre! bland hans myekna hjord
 Ännu som fordom lifvets Ord
 Vid berg och dalar bo!
 O, låt den ädles lefnadskväll
 Förblifva lugn och ljus och säll
 Och maka, barn i lyckligt tjäll
 Hans hjärta skänka ro!

I detta ynglingaförbund
 Hans lärör blomstre hvarje stund,
 Hans ande verka må!
 Ej blott på duken tecknade,
 Må fädrens bilder till oss se
 Men, uti hjärtat lefvande,
 Ett minnets tempel få!



Till

Kursor Lars Fredrik Lundberg

vid en fest på Vestmanlands och Dala nation.

1861.

Hvems är festen, som i dag
Af de unga firas?
Hvilket hufvud i vårt lag
Skall med kransen siras?
Har väl upp till ärans höjd
Någon broder dragit?
Är det väl studentens fröjd,
Som examen tagit?

Ja! *examen* firas här
Men en sträng och trägen,
Trogen tjänst betyget är,
Möda hette vägen.
Och fast det är trohets sätt
Ej begära prisas.
Hedersmannen dock med rätt
Heder må bevisas.

Ty sin plikt han aldrig svek,
Fyllde den med ära.
Från sin plats han icke vek,
Icke från den lära,
Att när hvar och en med fröjd
Rätt sin syssla sköter,
Så blir hvar och en förnöjd,
Ehvad helst oss möter.

För oss alla är det godt
Hans exempel skåda;
Hvilken än må bli vår lott,
Trohet måste råda
I vårt hjärta, i vårt kall,
Större eller litet.
Intet ringa vara skall,
Då det höjs af nitet.

Ungdomsskaror växlat om,
Gamle! se'n den tiden
Du från Uplands krigshär kom
Och dig drog ur striden.
Många kommit, många gått,

Medan här du sträfvat:
Ingen dock, om kvar han stått,
Dagens bifall jäfvat.

Nog de minnas, hur du gick
Kring med bref så kära —
Läsas kunde i din blick,
Då ett »rek» var nära —
Och ditt lugna, jämna sätt
Och ditt ordningssinne,
Ack! de plånas icke lätt
Ur studentens minne.

Därför heter det med skäl
I de unges leder,
Att ditt kall du skött så väl
Dig och dem till heder —
Dock jag menar ej blott så,
Ej blott hvad du *borde*:
Jag sett svart och hvitt därpå,
Att du *mera* gjorde.

Ofta nog var du ett stöd,
Mer än en gång hände,
Att en *herre* uti nöd
Ej förgäfves vände
Ned till *tjänaren* sin bön,
Och den blef besvarad:
I hans hjärta du din lön
Säkert har förvarad.

Gode gamle! må din kväll
Som din dag förblifva,
Fridens änglar från ditt tjäll
Hvarje sorg fördrifva.
Om din trohet i ditt kall
Skall vår kärlek tala,
Och ditt namn ej glömma skall
Vestmanland och Dala.



Afsked till Norge

från Upsala studenter den 21 Juni 1869.

Jublet tystnar; vänner måste skiljas.
Glädjen flyktar som blomstrens prakt,
Men ovansklig är en ädel viljas
Tusendubblade, starka makt.
Hon må trofast bland oss dröja
Att vår håg, våra syften höja.
Vemod, lyfta då den dystra slöja,
Du i dag öfver hjärtat lagt!

Solen lik, som utur mörka skyar
Strålar fram öfver grönklädd jord,
Hoppet stige, som vår fröjd förnyar,
Tale mäktiga tröstens ord:
Ingen oväns hot skall drista
Hjärtan skilja. Och när de brista,
Skall dock troget ännu i det sista
Tanken söka en älskad nord.

Broder skiljas måste ifrån broder,
Afton nalkas af härlig dag.
Hemåt kallar Svea oss, vår moder.
Norge, vår tacksägelse tag!
Klinge skönt i afskedsstunden
Enig röst från studenterlunden:
Ej kan rubbas fasta trohetsgrunden;
Kärlek är vår förenings lag!



TIII

Wilhelm Erik Svedelius

I Vestmanlands och Dala nations namn den 11 oktober 1881.

När fäderna fordom ett tjäll reste opp
Åt hembygdens älskade söner,
De gladdes så skönt af det ljufvaste hopp
Och bådo så hjärtliga böner.
De sågo, hur kommande ynglingars ätt
I lågande strider för sanning och rätt
Vann segern, som kämparne kröner.

Bland förstlingaskaran i nytimradt tjäll
Stod, ännu en gosse till åren,
Den gamle, hvars ära vi sjunga i kväll,
Hvars hjärta är ungt såsom våren.
Hvad fäderna hoppats fullbordat han har,
Och lagrar ur kämpande strider han bar,
Som blomstra i grånade håren.

Sitt hjärtas och snilles och vetandes röst
Så troget han ägnat sitt kära,
Sitt heliga kall att till varning och tröst
Med häfdernas tunga oss lära:
Att folkens som människans lycka beror
Af offrande kärlek, som lyder och tror
Och gifver åt Herren hans ära.

Till doms inför siarens klarnade blick
De hänsvunna tider sig ställde.
Ej bröt det förgängligas växlande skick
Hans tro på det evigas välde.
Han dårades ej utaf yta, som glänst,
Men vägde på guldvikt så fel som förtjänst,
Och domen i ödmjukhet fälde.

Ovanskligt skall lefva hvad snillrikt han tänkt,
Ej tid plånar ut hvad han skrifvit. —
Men ack, för allt godt, som din ungdom du skänkt,
För allt hvad du var och förblifvit,
För varmaste kärlek och huldaste stöd,
För innerlig trohet i lust och i nöd
Dig föga, o fader, vi gifvit.

Vårt fattiga ord du dock väl skall förstå.
Vi trycka så varmt dina händer.
Ditt älskande hjärta skall icke försmå
Den tack, som dig kärleken sänder,
När tusende röster i högtidens stund
Sig blanda med vår uti enigt förbund
Från Siljans och Mälarens stränder.

Kom ofta ännu till den krets du har kär,
Fast skymningens timma är inne!
Än länge med ord och exempel oss lär
Det ädla i handlig och sinne!
Frid öfver din afton, och dröje den dag,
Då sägas det skall uti sörjande lag:
»Gud signe Svedelii minne!



Till

Landshöfding Hans Järta

I barnbarnens namn 1846, då han fyllde 72 år.

Med glada hjärtan barnen gratulera
 Sin gode farfar på hans högtidsdag
 Och be få visa hur de subtrahera
 I minnesräkning utaf kinkigt slag.

»När sjuttonhundrade och sjuttifyra
 »Dra's ifrån nummern uppå *detta* år,
 »Hvad blir då resten? Jo! Hans!» »sjuttifyra» —
 »Nej orätt! Fredrik!» »sjuttitvå jag får.» —

Så många år har farfar hunnit samla
 I *trägen* möda, *troget* arbete;
 O må ock vi, när en gång vi bli gamla,
 Med samma lugn tillbaka kunna se;

Att när som han vi ock omsider hunnit
Vår ålders dag i frid och glädje opp,
Vi ock som han de godas kärlek vunnit
Och vunnit skatter utaf *minne, hopp!*

Och själfva *kalken* utaf minnets blomma
Skall glänsa skönt af hoppets glädjetår,
När löftet att bli flitiga och fromma
Till gäfvu utaf barnen farfar får.

I dag det bara gällt att subtrahera.
En värre räknekonst oss förestår,
Som farfar lärt oss, att ej blott *addera*,
Ej endast lägga samman år på år;

Men att med nyttig flit multiplicera
De år och dagar, som till lån vi fått,
Och framför allt, att ständigt dividera
Och ständigt söka skilja ondt från godt.

Om kraft därtill vi höja våra böner
Och bedja utaf allas milde Far,
Att ibland vänner, barnabarn och söner
Han räknemästarn låter dröja kvar.

Sist beder ock vår skald att sig få buga
Och ge sitt löfte uti ödmjukhet:
Det är, att söka litet bättre duga
Till pedagog för oss, än till poet.



Till

Margareta Katarina Dufva

då hon fyllde 100 år 1869.

En vacker sed har det blifvit
Att fira födelsens dag,
Ty lifvet har Gud oss gifvit
Och styrer det efter sin lag.

Om glada äro dess skiften,
Om mulna stundom också,
Man gläds att lefva. Och griften
Ej gärna man tänker uppå.

För gossen, flickan, de unga,
Ler lifvet i blomstrande drag;
Och glädt om hoppet de sjunga
Hvar gyllene födelsedag.

Till fyrtio, femti åren
Man hinner, till sexti få;
Och grånade äro väl håren,
Men dagen den firas ändå.

Och skulle Herren dig spara
Till sjutti, till åtti år,
Det längsta lifvet plär vara,
Än kanske en blomma du får.

Ja, nåd det är utaf höjden,
Hvar gång en födelsedag
För stora, små, sprider fröjden
I vännernas älskade lag.

Men när *ett sekel* man hunnit
Med hälsa, som än förslår,
Och känslor, som ej förbrunnit,
Och tanke ännu som förstår,

När klart för minnenas spegel
Ett flydt århundrades ked
Besannar den gyllene regel:
Arbeta, förtrösta och bed,

När skiftena, bittra, ljufva.
Med hundraårsblick man ser,
Då är man en fullväxt *dufva*
Och »ej någon dufunge mer.»

Då lyfter man sina vingar,
Är färdig i tro och hopp,
När maningen ljuffigt klingar,
Ur boet att sväfva dit opp.

Den Herren så velat bära
I frid till lefnadens mål,
Ett yngre släkte må ära:
Dig, vördade gamla, vår skåll!

Vid

Hofrättsrådet Gustaf Schönes och Vilhelmina
Callerholms silfverbröllop

den 6 Mars 1860.

Se tiden den blixtnabba flyktar!
En fjärdedels sekel re'n lyktar
Sitt lopp för det älskande par.
Och mycket har tiden väl härjat;
Det bästa I dock hafven bärgat,
Den ädlaste skatten är kvar.

Ty löftet I svuren hvarandra
I glädje som smärta att vandra
Tillsammans i kärlek och bön:
Det hafven I vårdat så kärligt,
Det hafven I uppfyllt så härligt,
Och härlig blef ock eder lön.

När glädjen Försynen beskärde,
 I tacksamt förstoden dess värde,
 Och gladdens gemensamt däraf.
 När sorgerna himlen er sände, —
 Hur djupt edra hjärtan dem kände —
 I mindens, att **Gud** dem ock gaf.

Och Han gaf er kraft till att lida,
 Att tåligt och stilla förbida
 De olösta gåtornas svar.
 När smärtan så hårdt ville pröfva,
 Förbarmandets gärningar öfva
 Er tröst och förnöjelse var.

Nu silfverbröllopet er bjuder
 Sin vänliga glädje. Där ljuder
Ett ord utur vännernas bröst;
Ett ord, som blott kärleken säger,
Ett ord, men som mycket dock väger,
 Ty stark är *Välsignelsens* röst.



Vid skålen för

Brudparet Doktor Upmark och Eva Kindstrand

den 3 Juni 1873.

Forskarn ifrigt söker, spanar
Uti språkets forna skick
Och för nya segrar banar
Vägen med sin säkra blick.
Sammanhanget glad han finner,
Hvari *nu* till forntid står,
Likasom en flamma brinner
Stundom uti många år.

Formen är det som sig byter.
Saken dock densamma är.
Ifrån samma sol sig bryter
Strålen, som oss hinner här.
Lifvets sång om fröjd och smärta

Än på samma toner går.
Väl dig, unga, varma hjärta,
Om du meningen förstår.

Så hvad uti Nordens saga,
Brudgum, du så ofta såg:
Unga mön, som hördes klaga,
Längtande med sorgsen håg,
Eller jubla, när som åter
Kämpen kom från farlig strid —
Männe icke detta låter
Ej så olikt med vår tid?

Ja, hur långt vi gå tillbaka,
Kärlek finnes redan till.
Och ännu en brud, en maka
Är hvad bäst man hoppas vill.
Bättre ord ej forskarn funnit
Uti språkets hela skatt;
Men när saken nu han vunnit,
O, hur var ej ordet matt.

Dock ett högre ord är gifvet.
 Ordet, namnet heter *Gud*;
 Utan Honom hvad är lifvet,
 Hvad er lycka, Brudgum, Brud?
 Det är Han, som tänder ljuset,
 Att vi forska må — och *tro*,
 Det är Han som bygger huset,
 Och vill själf därinne bo.

Ja, må skyddande Han dröja,
 Unga makar, i ert tjäll!
 Mån I bönen troget höja
 Där till Honom morgon, kväll!
 Må Hans ord er troget lära,
 Att, hur lyckan skifta må,
 Kraften att hvart skifte bära
 Af Hans kärlek dock vi få.


Så föräldrars böner stiga
 Till den högste gifvarns tron —
 Och i fjärran systerliga

Hjärtat strängar samma ton.
Vänner stämma in och sjunga
Om en framtid, ljus och skön:
Gud! välsigna dessa unga,
Gif dem deras trohets lön!



Vid skålen för de finska gästerna

vid läraremötet 1866.

tt »lärarmöte» icke glömma lär
 De gamla minnena från skolans tider.
 Hvarthelst vår väg i mannaåldern bär,
 Bland sorger, fröjder, segrar eller strider,
 Fick du ett gömdt, fick du ett frejdadt namn,
 Är du en hyddans son, en man i staten,
 Du sluter dock i trogen brodersfamn,
 Hvarhelst han träffas — gamla *skolkamraten*.

Men hela lifvet ju en skola är,
 Och folkens lif såväl som individens.
 Från knäkamraten, som man hållit kär,
 Man slites af den makt, som heter tidens,
 Från brödrafolk, som med oss sammanväxt,
 Oss sliter skickelsernas starka vilja —
 Dock sann är häfdernas predikotext:
 Hvad Gud förenat skall ej människor skilja.

I samma skola, samma klass du gick,
O Svea, med en trogen, ädel syster.
I fröjd som sorg du såg i hennes blick
Din egen speglad — ömsom glad och dystert,
Och när det kräfdes hjälp och kraft och mod,
När det ditt lif, ditt lugn, din ära gällde,
Hvem var som villigare göt sitt blod,
Än hon, som städs sig vid din sida ställde?

Det är förbi, se'n under lust och nöd
Uti århundraden vi hållit samman,
Oss skickelsen till slut att skiljas bjöd —
Dock oförsvagad brinner vänskapsflamman!
Vår gamla skoltids minne lefver än,
Fast hårdt af sorg vårt varma hjärta trycktes,
När från oss gick den gamla trogna vän,
När Finland ifrån Sverges sida rycktes.

Kamraten går sin egen bana fram.
Gud signe den med ljus och frid och lycka
Ej bättre glädje vet den gamla stam,

Än se, hur blom och frukter grenen smycka.
Förlåten dock, att fram sig smög en tår,
I, våra kära, ädla, finska gäster! —
Af eder lätt den sin förklaring får:
Den tåren glänser jämt på svenska fester.



Till

Den nordiska språk-kongressen

den 26 Juli 1869.

Försvunna äro splitets hårda tider,
Blott vänlig frid nu ler i nordanland.
Vi tala lugnt om våra gamla strider,
Och öppnad räcks den fordom knutna hand.
Med svärd och sköldar möttes våra fäder,
Men ättlingarne samlas som en släkt,
Vår broders sorg är vår, hans fröjd oss gläder.
I storm gick Herrans väg; i sakta väder
Förnimmes nu hans gång, lik västans ljufva fläkt.

Det gäller icke mer att kronor skifta,
Här tvistas ej om någons öfvermakt:
Hvart folk skall själf sin frihets lagar stifta,
Ty själf det offren för sin frihet bragt.

En krona dock de trenne enigt lyda.
 Kring nordens panna flätas skönt dess band;
 Ty snillet strålar härligt henne pryda
 Och världens häfder hennes segrar tyda;
 Hon heter *andens makt* i Skandinaviens land.

Den makten bjuder frihet och försoning
 Och lif i konst, i vetenskap, i sång;
 Hon sprider ljuset till den lägsta boning,
 Och intet rubbar hennes säkra gång.
 Hvem mäktar tyda, hvad den höga menar,
 Och bär dess bud till jordens släkter fram?
 Hvem är, som henne främst och trognast tjänar
 Och sprider saften kring de skilda grenar
 Från bildningsträdets rot och evigt gröna stam?

O, *språket* är det! Hvem kan dig förklara,
 Du skapelse på färg och form så rik,
 Med dina skiftningar, de underbara,
 Och dock dig själf i grunden städse lik?
 Du helgad blef till röst åt himlens lära,

Till samband mellan världar är du satt,
Till tolk af folkens lif, af deras ära.
Om ljus, om mörker skall du vittne bära.
Hvar du ej aktas mer, där lider det till natt.

Hell ädle män, som velat eder samla
För att med klarsynt blick, med varsam hand
Omhägnat modersmålen i de gamla,
De trenne ärorika syskonland!
O, mån I kärleksfullt och troget ena,
Hvad enas bör af språken uti nord,
Men intet dock sitt lynnes art förmäna. —
Från utländskt smink må orden blifva rena
Och folken stå som män bakom sitt fria ord!



Slutord

vid skålen för de inbjudna gästerna vid festen 5 Juli 1876
efter Abnorma skolans andra nordiska läraremöte.

Väl stormar ofta hemsk igenom tiden
En Saulsande utaf hat och split,
Som jagar ifrån slott och kojor friden
Och plundrar frukterna af odlarns flit;
Och egoismen med de vingslag kalla
De varma hjärtans gyllne hopp förstör,
Och njutningslustan blott vill sanning kalla
Det ord, där hon sin egen stämma hör.

Dock, lika Davidsharpans toner höras
Där understundom milda strängars ljud,
Och ömma mänskohjärtan väckas, röras
Till frid och kärlek af all kärleks Gud.
Barmhärtigheten sina tårar gjuter,
Och skänker fromt hugsvalelse och stöd,
Och stannar ej, förrn hon i famnen sluter
En räddad broder och en hulpen nöd.

Hon ur den natt, som dyster ut sig breder,
 Där ingen sol och ingen stjärna ler,
 Till vetande och frid den blinde leder,
 Att tankens och att hjärtats öga ser.
 En inre värld af lif och klarhet glimmar,
 En högre sol går öfver dunklet opp,
 Och snabbare fly nu de mörka timmar,
 Ty rika äro de af ljus och hopp.

Här åter kärlek ser en blick af värma,
 Af lif och känsla strålande och klar.
 Med vänligt ord han skyndar att sig närma,
 Men ack! han hörs ej och han får ej svar,
 Ty tunga portar ädla sinnen stänga.
 Är ingen hjälp för sådan smärta spord?
 Skall till det örat ingen stämma tränga,
 Från denna mun ej klinga något ord?

Försök att lossa på de hårda banden,
 Kanske där tränger fram en bruten ton.
 Fast sinnen svika, lefver likväl anden,
 Som törstar efter ljus och religion.
 Och där ej språket mäktar vägen finna,

I handens tecken lägg din själ, din röst,
 Så skall din varma kärlek seger vinna
 Och arma likar vinna hjälp och tröst.

Se barnet där, en bild af tankens irring
 Förutan fäste, tynande och svag!
 Det ser, det hör, det talar, men förvirring
 Och slöhet läsas i dess anletsdrag.
 Hvad har det gjort så hårdt att lottadt blifva?
 Hvad har *du* gjort att få så mycket godt?
 Du saknar svar, men svaret du bör gifva
 Är lindring i din likes hårda lott.

Till hjärtats sträfvan kommer vetenskapen,
 En huldrisk syster med sitt kloka råd,
 Och skänker åt de ädla kämpar vapen
 Från snillet och från vetandets förråd,
 Att rätt de må de arma späda lära
 Den högsta vishets enkla barnabud:
 Att kunskap och att arbete är ära,
 Men högsta ära dock att frukta Gud.

I Systrar, Bröder ifrån brödraländer,
Som hafven mötts till enigt råd och dåd,
Må verket byggas med förenta händer,
Men i förtröstan på en himmelsk nåd!
Då skall det rika, sköna frukter bära,
Som mogna i välsignelse och frid,
Och skänka nordens land en högre ära
Än den, som vinnr i blodig kamp och strid.



TIII

Ungdomen från de nordiska universiteten

vid festen på Hasselbacken den 9 Juni 1875.

Härliga vår, bjud ditt vänliga sköte
Huldt åt de skaror, som samlats i dag!
Vårar och somrar och höstar stämt möte
Här uti innerligt fostbrödralag.
Kom att oss lifva och styrka och rena,
Glädje, som tronar på allvarets grund!
Kommen, o minne och hopp, att förena
Gammal och ung i den festliga stund!

Lyckliga ungdom, i gyllene strålar
Glänser för ögat den kommande tid!
Dock, huru tjusande hoppet än målar,
Tale det främst om ett lif utaf strid!
Kampen för bildning och rätt är din bana,
Värnplikt åt anden är lefnadens bud.
Därtill vig ödmjuk och hoppfull din fana,
Därtill välsigne dig härarnes Gud!

Han i din strid för vårt älskade Norden
Rene ditt hjärta och helge ditt mål,
Gifve åt handlingen kraft och åt orden,
Modiga sinnen och viljor af stål!
Briste så aldrig en länk ur din kedja,
Förrän med ära han lyktat sitt kall;
Sådan är bönen, som vännerna bedja,
Sådant är hoppet, som fylla du skall.

Fordom i splitets och fördomens tider
Folken ej ännu förstodo hvarann.
Nu blott gemensamt de tåga i strider,
Hjärta vid hjärta och man invid man.
Vänner från öster, från väster, från söder,
Stockholm er sluter med fröjd i sin famn,
Ärade gäster, nej, älskade bröder!
Sådant är stundens och framtidens namn.

Bildningens härdar, som ljuset oss skänkte,
Flamme alltjämt öfver folk, öfver land!
Upsala, tack för allt stort, som du tänkte,
Tack för den skatt, som du fört till vår strand!
Men då vår hälsning de käre vi bringa,

Minnet förglömmar ej, frejdade Lund,
Att ifrån dig hördes fridstonen klinga
Först öfver sundet om enigt förbund!

Skalderna tystnat — men, ära åt minnet!
Tanken, förverkligad, lefver dock än.
Son utaf Dana, för svenskmannasinet
Är du och blir du en broder, en vän!
Son utaf Nore, din frihet, din ära
Är, som vår egen, oss dyrbar och kär.
Måtte hvar dag dig allt klarare lära
Hur af oss älskad, o broder, du är!

Son utaf Suomi, o låt oss blicka
In i ditt öga och trycka din hand!
Vörda vi må hvad försynen vill skicka,
Aldrig dock slitas skall kärlekens band.
Starkare är han än tiden, än döden.
Ej ur vår själ plånas minnenas drag.
Möte dig, Finland, blott lyckliga öden!
Dotter, din moders välsignelse tag!

Finnar och Norrmän, Svenskar och Danskar
Hvar med sitt drag, men så lika ändå!
Måtte, när häfdernas genius granskar
En gång vår framtid, han döma oss så:
»Fördomen flyktade, kärleken rådde,
»Verk trädde fram af evärdelig halt.
»Mycket, fast skilda, de redan förmådde,
»Men i förening förmådde de allt.»



Den 4 December 1865.

» **A**lla skuggor, vördade fäder,
 Sverges hjältar och riddersmän!
 Om ännu dess sällhet er gläder,
 Gifven friheten lif igen!»
 Risten djupt i sönernas sinnen
 Trofast helgd åt hugstora minnen,
 Talen själfve med deras röst!
 Röst ur hjärtat af fosterjorden,
 Röst, som höres kring vida Norden,
 Enigt *Ja* ur tusende bröst!

Modren *Svea* gifvit sin adel
 Bästa sköldemärke hon har:
 Kung och land du tjänt utan tadel,
 Evigt minnet skall lefva kvar.
 Dock, när kommen är offrets timma,
 Störst sig hjärtat låter förnimma.
 Hvem skall blifva den ärans tolk?
 Ej en skald, hvars stämma förklingar;
 Nej, den skönsta lager dig bringar
 Sverges *enade*, sälla *folk!*



NOTER

Sid. 8. Dessa verser afsjüngos före predikan; efter densamma åter samma verser som efter predikan vid sekularfesten, se sid. 6.

Sid. 15. Vid denna årshögtid, som firades i Klara kyrka, upptogs kollekt för barnhemmet.

Sid. 36. Orden: »Om lycka och om ära» syfta på Fahlerantz' kända dikt: »Om lycka och ära vi hörde en sång» etc.

Sid. 40. Ordet: »rosens» syftar på Prins Gustafs komposition: »I rosens doft».

Sid. 41. Omedelbart före framsägandet af denna dikt afsjüngs »Hör oss, Svea» och strax efter det samma »Kapellet» af Creutzer.

Sid. 47. Orden »den otro, som sig själf fördömer» syfta på Vallins berömda predikningar om »Otrons själfördömelse».

Sid. 50. Nils Gustaf Kjellberg, f. 1827, var professor i psykiatri vid Upsala universitet.

Sid. 55. Carl Henrik Bergstrand, f. 1800, var professor i kirurgi vid nyss nämnda universitet.

Sid. 58. Sophia Justina Montan, f. 1843, var dotter till advokatfiskal E. V. Montan.

Sid. 61. Fredrik Rung, f. 1801, var notarie i Svea Hofrätt.

Sid. 64. Hofrättsrådet G. Schöne, f. 1804, var doktor Staaffs svärfar.

Sid. 66. »Vid dödens dubbla slag». Hofrättsrådet Schöne hade två söner, som dogo vid unga år.

Sid. 69. Cecilia Fredin, f. 1847, var dotter till öfverkommissarien N. A. Fredin.

Sid. 71. Fru Katarina Ulrika Linnell, f. Löwenstedt, var född 1797.

Sid. 74. Justitierådet Arendt Dreijer var född 1822. Verserna utgjorde slutorden till griftetalet.

Sid. 76. Anna Henrika Kristina Georgii, f. 1871, var barnbarnsbarn till den store Ling och jordades i dennes graf. Fadern, professor A. Georgii, vistades vid tillfället i utlandet och hade ej långt förut förlorat ett annat barn.

Sid. 78. J. U. Södergren, f. 1810, var under en lång följd af år bunden vid sjukrummet.

Sid. 81. Fru Alma Sofia Stahre, f. Janse 1851, var gift med professor N. L. Stahre.

Sid. 84. Betty Dreijer, f. 1858, var dotter till justitierådet A. Dreijer, sid. 74.

Sid. 88. Richard Eggertz, f. 1859, var son till professor V. Eggertz.

Sid. 93. Axel Fredrik Fock, f. 1852, e. o. notarie i Svea hofrätt, var son till kanslirådet, frih. A. H. E. Fock.

Sid. 96. Erika Dreijer, f. 1856, var dotter till justitierådet A. Dreijer, sid. 74, och syster till Betty Dreijer, sid. 84.

Sid. 99. Orden: »Du moder» etc. syfta på justitierådet Dreijers moder, majorskan Justina Dreijer, som då ännu lefde; orden: »Du, som re'n i lifvets vår» etc. på den enda kvarlevande systemen

Anna, nu mera gift med kommandörkapten C. A. Hjulhammar.

Sid. 100. Nils Edvard Fredin, f. 1856, den kände skalden, son till öfverkommissarien N. A. Fredin. »Skilda stämmor» var, som bekant, titeln på en af honom utgifven samling dikter i öfversättning.

Sid. 102. Anna Emily Kristina Reuterskiöld, f. 1840, dotter till statsrådet m. m. A. F. Z. Reuterskiöld, var under trettio år bunden vid sjuk-sängen.

Sid. 107. »De små skridskofararne» voro tre skolgossar, Nils Sillén, Hugo Boberg och John Blomberg, som drunknade vid skridskoåkning under frukostlofvet å fjärden mellan Söder Mälarstrand och Kungsholmen.

Sid. 110. »Till barnen»: förut införd i »Missionstidning för barnen».

Sid. 112. Emanuel Matthias Olde, f. 1802, död 1885 såsom professor emeritus vid Lunds universitet.

Sid. 117. Lars Fredrik Lundberg, f. 1802, d. 1870, var i 35 år Vestmanlands-Dala nations vaktmästare samt i 26 år därjämte först kursor, sedan kanslivaktmästare vid akademiska konsistoriet i Upsala. Verserna upplästes af förf. vid L:s 25-årsjubileum som nationsvaktmästare.

Sid. 121. »Afsked till Norge»: denna sång skrefs på anmodan af studentmötesbestyrelsen.

Sid. 123. Verserna för Sydelius författades på anmodan af Vestmanlands-Dala nation till den fest, densamma firade med anledning af Svedelii 50-åriga medlemskap af nationen och tillika af nationshusets 50-åriga tillvaro.

Sid. 126. Dr Staaff var någon tid informator för Hans Järtas fader- och moderlösa barnbarn.

Sid. 129. Greta Dufva, f. 1769, d. 1872, var tjänarinna först hos hofrättsrådet G. Schöne d. ä., sedan hos sonen, hofrättsrådet G. Schöne d. y., sid. 64.

Sid. 134. Doktor G. Upmark, f. 1844, intendent vid Nationalmuseum.

Sid. 152. »Den 4 December 1865»: dessa verser stodo att läsa i Aftonbladet dagen före Ridderkapets och Adelsns beslut i representationsfrågan.



INNEHÅLL.

Från kyrkan och skolan.

	Sid.
Vid Adolf Fredriks församlings sekularfest.....	5
Vid Adolf Fredriks kyrkas återöppnande.....	8
Inledningsord till en nyårsbön	9
Bön på Fastlagsöndagen	10
Vid ungdomens första nattvardsgång.....	12
Ungdomsbön	13
Vid Stockholms Prästsällskaps årshögtid	13
Vid Klara barnhems årshögtid	15
Vid Nya Elementarskolans femtioårsfest	17
Vid trenne skolafslutningar, I.....	22
II.....	24
III.....	26
Vid invigningen af egen fana i Förberedande ele- mentarskolan	27

Minnessånger.

Slutord till talet öfver Hans Järta	33
4 Vid Vestmanlands-Dala nations minnesfest öfver C. E. Fahlerantz.....	35
Vid Upsala studentkårs sorgfest öfver Prins Gustaf	38
Inledningsord vid konserten till förmån för lektor M. U. Torsslows familj.....	41

Vid Stockholms Prästerskaps minnesfest öfver J. O. Wallin	45
Minnesord öfver professor N. G. Kjellberg	50

Begravningsdikter.

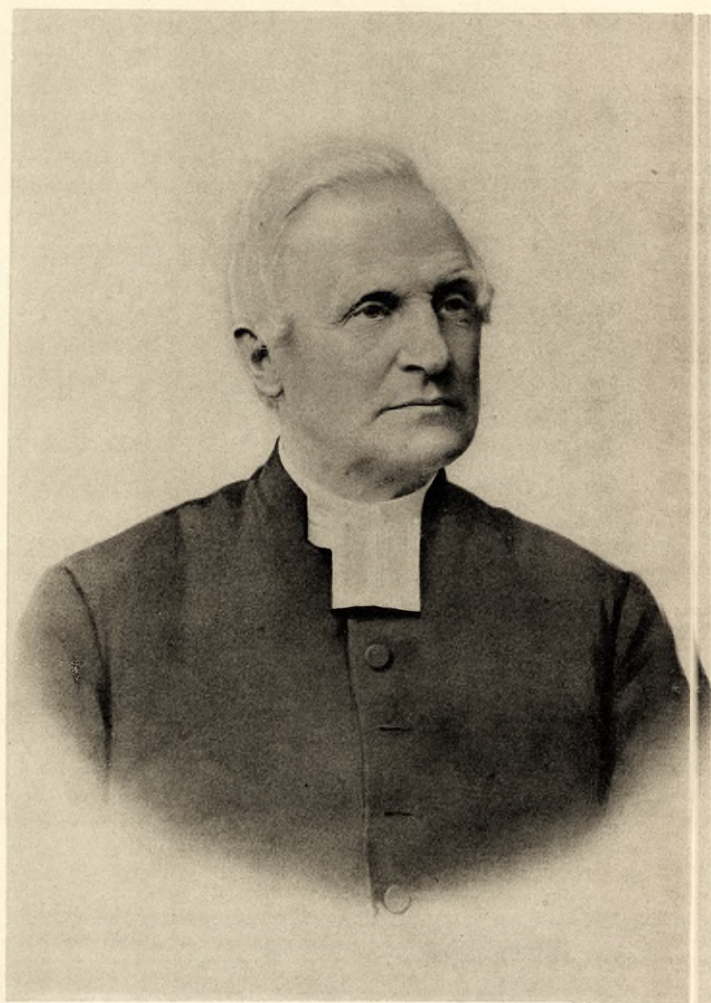
† Carl Henrik Bergstrand.....	55
Sophie Montan	58
Fredrik Rung	61
† Gustaf Schöne.....	64
Cecilia Fredin	69
Katarina Ulrika Linnell ⁶¹	71
Arendt Dreijer	74
Anna Henrika Kristina Georgii ⁷⁴	76
Jakob Ulrik Södergren	78
Alma Sofia Stahre	81
† Betty Dreijer	84
Richard Eggertz	88
Axel Fredrik Foek.....	93
Erika Dreijer	96
Edvard Fredin.....	100
Emy Reuterskiöld	102

Blandade dikter.

De små skridskofararne	107
Till barnen	110
Vid en elementaristfest för adjunkten E. M. Olde	112
För Lunds samhälle och universitet	114
† Vid mottagandet af C. E. Fahlerantz' porträtt	115
Till kursor L. F. Lundberg.....	117
Afsked till Norge vid studentmötet 1869.....	121
Till Vilhelm Erik Svedelius	123
Till landshöfding Hans Järta ¹¹⁶	126
Till Margareta Katarina Dufva	129

Vid Gustaf Schönes och Vilhelmina Callerholms silfverbröllop	132
Till brudparet d:r Upmark och Eva Kindstrand ...	134
För de finska gästerna vid läraremötet 1866	138
Till den nordiska språk-kongressen	141
Vid abnormala skolans andra läraremöte... ..	144
Till ungdomen från de nordiska universiteten	148
Den 4 December 1865	152
Noter.....	153





C. W. Shauff